

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2008. gada 3. septembrī*

Apvienotās lietas C-402/05 P un C-415/05 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko iesniedza 2005. gada 17. un 21. novembrī,

Yassin Abdullah Kadi, kura dzīvesvieta ir Džida [Jeddah] (Saūda Arābija), ko pārstāv J. Braunlijs [L. Brownlie] un D. Endersons [D. Anderson], QC, kā arī P. Seni [P. Saini], *barrister*, ko pilnvaroja G. Martins [G. Martin], *solicitor*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Al Barakaat International Foundation, Sponga [Spånga] (Zviedrija), ko pārstāv L. Silberskis [L. Silbersky] un T. Olsons [T. Olsson], *advokater*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

* Tiesvedības valoda — angļu un zviedru.

pārējie lietas dalībnieki —

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv M. Bišops [*M. Bishop*], kā arī E. Finegana [*E. Finnegan*] un E. Karlsonē [*E. Karlsson*], pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodríguez Cárcamo*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], kā arī E. Beljāra [*E. Belliard*] un S. Gasrī [*S. Gasri*], pārstāvji,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un M. de Mola [*M. de Mol*], pārstāves,

personas, kas iestājušās apelācijas procesā,

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Brauns [*C. Brown*], J. Enegrāns [*J. Enegren*] un P. J. Keipers [*P. J. Kuijper*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess, kā arī E. Beljāra un S. Gasrī, pārstāvji,

persona, kas iestājusies apelācijas procesā,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv R. Kodvela [*R. Caudwell*], E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*] un Š. Bezadi-Spensere [*S. Behzadi-Spencer*], pārstāves, kurām palīdz K. Grinvuds [*C. Greenwood*], QC, un A. Dešvuds [*A. Dashwood*], *barrister*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] (referents), A. Ross [*A. Rosas*] un K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Šimans [*K. Schiemann*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], P. Kūris [*P. Kūris*], P. Linda [*P. Lindh*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerālvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs J. Svēdenborgs [*J. Swedenborg*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 2. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2008. gada 16. janvāra (C-402/05 P) un
23. janvāra (C-415/05 P) tiesas sēdēs,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savās apelācijas sūdzībās J. A. Kadi (C-402/05 P) un *Al Barakaat International Foundation* (turpmāk tekstā — “*Al Barakaat*”) (C-415/05 P) lūdz atcelt Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedumus lietās, attiecīgi, T-315/01 *Kadi/Padome* un Komisija (Krājums, II-3649. lpp.) kā arī T-306/01 *Yusuf* un *Al Barakaat International Foundation/Padome* un Komisija (Krājums, II-3533. lpp.) (turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums *Kadi*” un “pārsūdzētais spriedums *Yusuf* un *Al Barakaat*”, kā arī kopā saukti — “pārsūdzētie spriedumi”).
- 2 Šajos spriedumos Pirmās instances tiesa noraidīja Kadi un *Al Barakaat* prasības atcelt Padomes 2002. gada 27. maija Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, un ar kuru atceļ Padomes

Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecinā uz Afganistānas *Taliban* līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu (OV L 139, 9. lpp., turpmāk tekstā — “apstrīdētā regula”), ciktāl tā attiecas uz prasītājiem.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu, kas parakstīti 1945. gada 26. jūnijā Sanfrancisko (ASV), 1. panta 1. un 3. punktu Apvienoto Nāciju Organizācijas mērķi ir “uzturēt starptautisko mieru un drošību” un “īstenot starptautisko sadarbību starptautisko ekonomisko, sociālo, kultūras un humanitāro problēmu risināšanā un cilvēka tiesību un pamatbrīvību cieņas veicināšanā un attīstībā visiem cilvēkiem — bez rases, dzimuma, valodas vai ticības atšķirībām”.
- 4 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 24. panta 1. punktu:

“1. Lai nodrošinātu Apvienoto Nāciju Organizācijas ātru un efektīvu darbību, tās dalībvalstis uzliek [ANO] Drošības padomei [(turpmāk tekstā — Drošības padome)] galveno atbildību par starptautiskā miera un drošības uzturēšanu un piekrīt, ka, pildot pienākumus, kas izriet no šīs atbildības, Drošības padome darbojas šo valstu vārdā.

2. Pildot šos pienākumus, Drošības padome rīkojas saskaņā ar Apvienoto Nāciju mērķiem un principiem. Noteiktas pilnvaras, kas piešķirtas Drošības padomei šo funkciju pildīšanai, izklāstītas VI, VII, VIII un XII nodaļā.”

- 5 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 25. pantu “[ANO] dalībvalstis piekrīt saskaņā ar šiem Statūtiem pakļauties Drošības padomes lēmumiem un tos pildīt”.
- 6 Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 39., 41. un 48. pants ietverti VII nodaļā ar nosaukumu “Darbība attiecībā uz miera apdraudēšanu, miera pārkāpumiem un agresijas aktiem”.
- 7 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 39. pantu:

“Drošības padome nosaka jebkura miera apdraudējuma, miera pārkāpuma vai agresijas akta esamību un iesaka vai lemj par to, kādi pasākumi saskaņā ar 41. un 42. pantu jāveic starptautiskā miera un drošības uzturēšanai vai atjaunošanai.”

- 8 Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 41. panta redakcija ir šāda:

“Drošības padome ir pilnvarota izlemt, kādi pasākumi, kuri nav saistīti ar bruņota spēka lietošanu, jāveic tās lēmumu īstenošanai, un tā var prasīt no organizācijas dalībvalstīm šo pasākumu izpildi. Pasākumi var ietvert pilnīgu vai daļēju ekonomisko sakaru, dzelzceļa, jūras, gaisa, pasta, telegrāfa, radio vai citu saziņas līdzekļu pārtraukšanu, kā arī diplomātisko attiecību pārtraukšanu.”

- 9 Atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 48. panta 2. punktam Drošības padomes lēmumus attiecībā uz starptautiskā miera un drošības uzturēšanu “Apvienoto Nāciju dalībvalstis pilda tieši, kā arī darbodamās attiecīgajās starptautiskajās institūcijās, kuru dalībvalstis tās ir”.
- 10 Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 103. pantā ir teikts, ka “gadījumā, ja Apvienoto Nāciju Dalībvalsts pienākumi saskaņā ar šiem Statūtiem izrādīsies pretrunā ar jebkāda cita starptautiska nolīguma pienākumiem, lielāks spēks ir pienākumiem, kas noteikti šajos Statūtos”.

Prāvu priekšvēsture

- 11 Prāvu priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 10.—36. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 10.—41. punktā.
- 12 Šī sprieduma taisīšanai to var rezumēt šādi.
- 13 1999. gada 15. oktobrī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1267(1999), ar kuru tā cita starpā nosodīja faktu, ka teroristi joprojām tiek uzņemti un mācīti un ka terora akti tiek sagatavoti Afganistānas teritorijā, apstiprināja savu pārlicību, ka starptautiskā terorisma apspiešana ir būtiska starptautiskā miera un drošības uzturēšanai, un izteica nožēlu, ka *Taliban* turpina sniegt patvērumu Osamam bin Ladenam un ļauj viņam kopā ar viņa sabiedrotajiem vadīt teroristu treniņu nometņu tīklu teritorijā, kurā viņi atrodas un kura Afganistānai kalpo par bāzi starptautisko terorisma operāciju vadīšanai.

- 14 Šīs rezolūcijas 2. punktā Drošības padome pieprasīja, lai *Taliban* nekavējoties tieši vai netieši nodotu Osamu bin Ladenu valsts, kur tam ir izvirzīta apsūdzība, vai valsts, kur tas tiks arestēts un tiesāts, atbildīgajām iestādēm. Lai nodrošinātu šā pienākuma ievērošanu, minētās rezolūcijas 4. punkta b) apakšpunktā noteikts, ka visām valstīm ir “jāiesaldē naudas līdzekļi un citi finanšu resursi, kas ir saistīti ar *Taliban* piederošo vai tieši vai netieši kontrolēto īpašumu vai īpašumu, kas pieder vai ko kontrolē jebkurš *Taliban* piederošs vai kontrolēts uzņēmums, ko identificē komiteja, kura izveidota, piemērojot šās rezolūcijas 6. punktu, un jānodrošina, lai ne attiecīgie naudas līdzekļi vai citi finanšu resursi, ne jebkādi citi līdzekļi vai finanšu resursi, kas tādējādi tikuši identificēti, netiktu nodoti vai izlietoti par labu *Taliban* vai jebkuram tam piederošam uzņēmumam vai uzņēmumam, ko tieši vai netieši kontrolē *Taliban*, izmantojot savus pilsoņus, vai citas personas, kas atrodas to teritorijās, ja vien komiteja, izvērtējot katru gadījumu atsevišķi, nav sniegusi šādu atļauju humanitāriem mērķiem”.
- 15 Šīs rezolūcijas 6. punktā Drošības padome nolēma atbilstoši tās Pagaidu iekšējā reglamenta 28. pantam izveidot Drošības padomes komiteju (turpmāk tekstā — “Sankciju komiteja”), kas sastāv no visiem tās dalībniekiem un kas pilnvarota cita starpā nodrošināt, ka valstis piemēro 4. punktā noteiktos pasākumus, lai identificētu šīs rezolūcijas 4. punktā minētos līdzekļus vai citus finanšu resursus un lai izvērtētu lūgumus izņēmuma kārtā nepiemērot pasākumus, kas noteikti šajā 4. punktā.
- 16 Uzskatot, ka ir vajadzīga Eiropas Kopienas rīcība, lai īstenotu Drošības padomes rezolūciju 1267(1999), Padome 1999. gada 15. novembrī pieņēma Kopējo nostāju 1999/727/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret *Taliban* (OV L 294, 1. lpp.).
- 17 Šīs kopējās nostājas 2. pants paredz iesaldēt naudas līdzekļus un citus finanšu resursus, kas *Taliban* pieder ārzemēs, saskaņā ar minētajā rezolūcijā noteiktajiem nosacījumiem.

- 18 2000. gada 14. februārī Padome, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, pieņēma Regulu (EK) Nr. 337/2000 par lidojumu aizliegumu un Afganistānas *Taliban* naudas līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu (OV L 43, 1. lpp.).
- 19 2000. gada 19. decembrī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1333(2000), cita starpā pieprasot *Taliban* pildīt Rezolūcijas 1267(1999) noteikumus, it īpaši pārstājot piedāvāt patvērumu un mācības starptautiskiem teroristiem un to organizācijām un nododot Osamu bin Ladenam atbildīgajām iestādēm, lai viņu tiesātu. Drošības padome nolēma pastiprināt lidojumu aizliegumu un naudas līdzekļu iesaldēšanu, ko nosaka Rezolūcija 1267(1999).
- 20 Tādējādi Rezolūcijas 1333(2000) 8. punkta c) apakšpunktā noteikts, ka visām valstīm ir "nekavējoties jāiesaldē naudas līdzekļi un citi finanšu aktīvi, kas pieder [Osamam bin] Ladenam, kā arī viņa sabiedrotajām personām un organizācijām, ko identificē [Sankciju komiteja], ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*, un naudas līdzekļi, kas saistīti ar Osamas bin Ladenam un viņa sabiedroto vai tieši vai netieši kontrolēto personu un organizāciju īpašumu, un jānodrošina, ka nedz attiecīgie naudas līdzekļi un citi finanšu resursi, nedz visi citi līdzekļi un finanšu resursi netiek nodoti vai tieši vai netieši izlietoti par labu [Osamam bin] Ladenam, tā sabiedrotajiem un jebkurai citai organizācijai, ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*, kas tiem pieder vai ko tie tieši vai netieši kontrolē, izmantojot savus pilsoņus, vai citas personas, kas atrodas tā teritorijā".
- 21 Šajā pašā tiesību normā Drošības padome, pamatojoties uz informāciju, ko iesniedz valstis un reģionālās organizācijas, pilnvaroja Sankciju komiteju izveidot aktuālu personu un organizāciju sarakstu, ko minētā komiteja ir identificējusi kā Osamas bin Ladenam sabiedrotos, ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*.

22 Rezolūcijas 1333(2000) 23. punktā Drošības padome nolēma, ka atbilstoši 8. punktam veicamie pasākumi ir piemērojami divpadsmit mēnešu laikā un ka šā perioda beigās tā noteiks, vai tie ar tādiem pašiem nosacījumiem ir jāpagarina uz jaunu laika periodu.

23 Uzskatot, ka ir vajadzīga Eiropas Kopienas rīcība, lai īstenotu šo rezolūciju, Padome 2001. gada 26. februārī pieņēma Kopējo nostāju 2001/154/KĀDP par papildu ierobežojošajiem pasākumiem pret *Taliban*, ar ko groza Kopējo nostāju 96/746/KĀDP (OV L 57, 1. lpp.).

24 Kopējās nostājas 2001/154 4. pantā noteikts:

“Osamas bin Ladena un tā sabiedroto personu vai organizāciju, ko identificēja [Sankciju komiteja], naudas līdzekļi un citi finanšu aktīvi ir jāiesaldē un nekādi naudas līdzekļi vai citi finanšu resursi nedrīkst tikt nodoti ne Osamam bin Ladenam, ne arī tā sabiedrotajām personām vai organizācijām, ko identificēja [Sankciju komiteja] atbilstoši Rezolūcijas 1333(2000) noteikumiem.”

25 2001. gada 6. martā, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 467/2001, kas aizliedz noteiktu preču eksportu un noteiktu pakalpojumu sniegšanu Afganistānai, pastiprinot lidojumu aizliegumu un pagarinot Afganistānas *Taliban* naudas līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu, kā arī atceļot Regulu Nr. 337/2000 (OV L 67, 1. lpp.).

26 Atbilstoši šīs regulas preambulas trešajam apsvērumam uz Rezolūcijā 1333(2000) paredzētajiem pasākumiem “ir attiecināms Līgums un, lai jo īpaši izvairītos no

jebkādas konkurences izkropļošanas, ir jāpieņem Kopienas tiesību akti, lai īstenotu attiecīgos Drošības padomes lēmumus Kopienas teritorijā”.

27 Regulas Nr. 467/2001 1. pantā ir definēti jēdzieni “naudas līdzekļi” un “naudas līdzekļu iesaldēšana”.

28 Atbilstoši šīs regulas 2. panta noteikumiem:

“1. Jebkādi naudas līdzekļi un citi finanšu resursi, kas pieder jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, jebkurai organizācijai vai apvienībai, ko norādījusi Sankciju komiteja [..] un [kas uzskaitīti] I pielikumā, ir iesaldējami.

2. Naudas līdzekļi un citi finanšu resursi nedrīkst tikt tieši vai netieši nodoti tām personām vai organizācijām, ko norādījusi Sankciju komiteja [..] un kas uzskaitīti I pielikumā, ne arī izmantoti to labā.

3. 1. un 2. punkts nav piemērojami naudas līdzekļiem un citiem finanšu resursiem, attiecībā uz kuriem ar Sankciju komitejas [..] atļauju ir izdarīta atkāpe. Šādas atkāpes var tikt izdarītas ar dalībvalstu atbildīgo iestāžu, kas uzskaitītas II pielikumā, starpniecību.”

29 Regulas 467/2001 I pielikums ietver personu, organizāciju un apvienību, uz kurām attiecināma 2. panta prasība iesaldēt naudas līdzekļus, sarakstu. Saskaņā ar regulas 10. panta 1. punkta noteikumiem Eiropas Kopienas Komisija ir tiesīga grozīt vai papildināt minēto I pielikumu, pamatojoties uz Drošības padomes vai Sankciju komitejas lēmumiem.

30 2001. gada 8. martā Sankciju komiteja publicēja pirmo apkopoto personu un organizāciju, kurām saskaņā ar Drošības padomes rezolūcijām 1267(1999) un 1333(2000) ir iesaldējami naudas līdzekļi, sarakstu (skat. minētās komitejas 2001. gada 8. marta Paziņojumu AFG/131 SC/7028, turpmāk tekstā — “apkopotais saraksts”). Šis saraksts kopš tā laika ir vairākas reizes grozīts un papildināts. Komisija kopš tā laika atbilstoši Regulas Nr. 467/2001 10. pantam ir pieņēmusi dažādas regulas, ar kurām ticis grozīts vai papildināts minētās regulas I pielikums.

31 2001. gada 17. oktobrī un 9. novembrī Sankciju komiteja publicēja jauno papildinājumu apkopotajam sarakstam, tajā ietverot cita starpā šādu personu vārdus un organizāciju nosaukumus:

— “Al-Kadi, Jasins [*Al-Qadi, Yasin*] (A. K. A. Kadi, Šeihs Jasins Abdullā [*Kadi, Shaykh Yassin Abdullah*]; A. K. A. Kadi, Jasins [*Kahdi, Yasin*]), Džida, Saūda Arābija” un

— “*Barakaat International Foundation*, pastkastīte 4036, Sponga, Stokholma, Zviedrija; *Rinkebytorget 1, 04*, Sponga, Zviedrija”.

32 Ar Komisijas 2001. gada 19. oktobra Regulu (EK) Nr. 2062/2001, ar ko trešo reizi groza Regulu Nr. 467/2001 (OV L 277, 25. lpp.), Kadi vārds kopā ar citiem vārdiem tika ietverts minētās regulas I pielikumā.

33 Ar Komisijas 2001. gada 12. novembra Regulu (EK) Nr. 2199/2001, ar ko ceturto reizi groza Regulu Nr. 467/2001 (OV L 295, 16. lpp.), minētās regulas I pielikumā cita starpā tika iekļauts *Al Barakaat* nosaukums.

- 34 2002. gada 16. janvārī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1390(2002), kurā noteica pasākumus, kas veicami attiecībā uz Osamu bin Ladenu, organizācijas *Al-Qaida* dalībniekiem, kā arī *Taliban* un citām sabiedrotajām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām. Šīs rezolūcijas 1. un 2. punktā pēc būtības paredzēts saglabāt naudas līdzekļu iesaldēšanu, ko pieprasa Rezolūcijas 1267(1999) 4. punkta b) apakšpunkts un Rezolūcijas 1333(2000) 8. punkta c) apakšpunkts. Atbilstoši Rezolūcijas 1390(2002) 3. punktam Drošības padomei šie pasākumi pēc to veikšanas ir jāpārbauda pēc divpadsmit mēnešiem, kuriem beidzoties, tie ir vai nu jāpagarina, vai arī jāuzlabo.
- 35 Uzskatot, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu šo rezolūciju, Padome 2002. gada 27. maijā pieņēma Kopējo nostāju 2002/402/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus attiecībā uz Osamu bin Ladenu, organizācijas *Al-Qaida* un *Taliban* locekļiem un citām privātpersonām, grupām, uzņēmumiem un vienībām, kuras saistītas ar tiem, un ar ko atceļ Kopējās nostājas 96/746/KĀDP, 1999/727/KĀDP, 2001/154/KĀDP un 2001/771/KĀDP (OV L 139, 4. lpp.). Kopējās nostājas 2002/402 3. pantā paredzēts cita starpā arī turpmāk iesaldēt naudas līdzekļus un citu finanšu īpašumus vai saimnieciskos resursus, kas pieder privātpersonām, grupām, uzņēmumiem un vienībām, kas ir iekļautas Sankciju komitejas atbilstoši Drošības padomes rezolūcijām 1267(1999) un 1333(2000) izveidotajā sarakstā.
- 36 2002. gada 27. maijā Padome, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, pieņēma apstrīdēto regulu.
- 37 Atbilstoši šīs regulas preambulas ceturtajam apsvērumam uz Drošības padomes Rezolūcijā 1390(2002) paredzētajiem pasākumiem “attiecas Līgums, tādēļ — īpaši, lai novērstu konkurences traucējumus, — ir nepieciešami Kopienas tiesību akti, lai īstenotu attiecīgos Drošības padomes lēmumus, ciktāl tie attiecas uz Kopienas teritoriju”.
- 38 Pēc būtības apstrīdētās regulas 1. pantā jēdzieni “[naudas] līdzekļi” un “[naudas] līdzekļu iesaldēšana” ir definēti vienādi ar Regulas Nr. 467/2001 1. pantā ietverto definīciju.

39 Atbilstoši apstrīdētās regulas 2. pantam:

“1. Iesaldē visus [naudas] līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas pieder Sankciju komitejas norādītajai un I pielikumā minētajai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai uzņēmumam.

2. [Naudas] līdzekļus nepadara tieši vai netieši pieejamus fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai, ko norādījusi Sankciju komiteja un kas minēta I pielikuma sarakstā, nedz arī pieejamus iepriekš minēto labumam.

3. Saimnieciskos resursus nedara tieši vai netieši pieejamus fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai, ko norādījusi Sankciju komiteja un kas minēta I pielikuma sarakstā, nedz arī pieejamus iepriekš minēto labumam, jo tādējādi tiktu radīta iespēja šai personai, grupai vai organizācijai iegūt līdzekļus, preces vai pakalpojumus.”

40 Apstrīdētās regulas I pielikumā ir to personu, organizāciju un grupu saraksts, kuru [naudas] līdzekļi ir iesaldējami atbilstoši šīs regulas 2. pantam. Šis saraksts ietver cita starpā šādu personu vārdus un organizāciju nosaukumus:

— “Starptautiskais fonds *Barakaat* [*Fondation internationale Barakaat*]; pastkastīte 4036, Sponga, Stokholma, Zviedrija; *Rinkebytorget* 1, 04, Sponga, Zviedrija” un

— “Al-Kadi, Jasins (jeb KADI, Šeihs Jasins Abdullā; jeb KADI [*KAHDI*], Jasins), Džida, Saūda Arābija”.

- 41 2002. gada 20. decembrī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1452(2002), kas paredzēta ar cīņu pret terorismu saistīto pienākumu izpildes atvieglošanai. Šīs rezolūcijas 1. punkts paredz noteiktas atkāpes un izņēmumus no naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas pienākuma, ko uzliek Rezolūcijas 1267(1999) un 1390(2002), kuras valstis var pieļaut humanitāriem mērķiem ar nosacījumu, ka to apstiprina Sankciju komiteja.
- 42 2003. gada 17. janvārī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1455(2003), kas bija paredzēta, lai uzlabotu pasākumus, kas noteikti Rezolūcijas 1267(1999) 4. punkta b) apakšpunktā, Rezolūcijas 1333(2000) 8. punkta c) apakšpunktā, kā arī Rezolūcijas 1390(2002) 1. un 2. punktā. Atbilstoši Rezolūcijas 1455(2003) 2. punktam šie pasākumi bija jāuzlabo pēc divpadsmit mēnešiem vai vajadzības gadījumā — ātrāk.
- 43 Uzskatot, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu Drošības padomes Rezolūciju 1452(2002), Padome 2003. gada 27. februārī pieņēma Kopējo nostāju 2003/140/KĀDP par atkāpēm no ierobežojošiem pasākumiem, kas noteikti ar Kopējo nostāju 2002/402/KĀDP (OV L 53, 62. lpp.). Kopējās nostājas 2003/140 1. pantā paredzēts, ka, īstenojot pasākumus, kas izklāstīti Kopējās nostājas 2002/402 3. pantā, Eiropas Kopiena ņem vērā atkāpes, kas atļautas ar minēto rezolūciju.
- 44 2003. gada 27. martā Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 561/2003, ar kuru attiecībā uz izņēmumiem līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanā groza Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV L 82, 1. lpp.). Šīs regulas preambulas ceturtajā apsvērumā Padome norāda, ka, ņemot vērā Drošības padomes Rezolūciju 1452(2002), ir jāpieļāgo Kopienas noteiktie pasākumi.

45 Saskaņā ar Regulas Nr. 561/2003 1. panta noteikumiem, apstrīdētā regula ir papildināta ar šādu pantu:

“2.a pants

1. Regulas 2. pantu nepiemēro līdzekļiem vai saimnieciskajiem resursiem, ja:

a) kāda no dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kas minētas II pielikumā, pēc ieinteresētās fiziskas vai juridiskas personas lūguma ir noteikusi, ka attiecīgie [naudas] līdzekļi vai saimnieciskie resursi ir:

i) nepieciešami, lai segtu pamatizdevumus, ietverot maksājumus par pārtikas produktiem, īri vai hipotēku, medikamentiem, ārstniecisko palīdzību, nodokļu, apdrošināšanas prēmijas un komunālo pakalpojumu maksājumus;

ii) paredzēti vienīgi saprātīgai samaksai par kvalificētu darbu un atlidzībai par izdevumiem, kas saistīti ar juridiskajiem pakalpojumiem;

iii) paredzēti vienīgi nodevu maksājumiem vai maksai par pakalpojumu par iesaldēto [naudas] līdzekļu vai saimniecisko resursu pastāvīgu turēšanu vai saglabāšanu vai

iv) nepieciešami ārkārtas izdevumiem; un

- b) šāds nolēmums ir paziņots Sankciju komitejai; un
- c) i) pēc paziņojuma iesniegšanas Sankciju komiteja nav 48 stundās noraidījusi nolēmumu saskaņā ar a) punkta i), ii) vai iii) apakšpunktu; vai
- ii) nolēmumu saskaņā ar a) punkta iv) apakšpunktu Sankciju komiteja ir apstiprinājusi.

2. Jebkura persona, kas vēlas gūt labumu no 1. punktā minētajiem noteikumiem, vēršas ar lūgumu dalībvalsts attiecīgajā kompetentajā iestādē, kas minēta II pielikumā.

Kompetentā iestāde, kas minēta II pielikumā, nekavējoties rakstiski ziņo par to, vai lūgums ir pieņemts gan lūgumu iesniegušajai personai, gan jebkurai citai personai, organizācijai vai uzņēmumam, kas ir tieši iesaistīts.

Kompetentā iestāde informē arī citas dalībvalstis par to, vai lūgums par izņēmumu ir pieņemts.

3. [Naudas] līdzekļi, kas atbrīvoti un pārskaitīti Kopienas robežās, lai segtu izdevumus, vai ir atzīti par pamatotiem atbilstīgi šim pantam, atbilstīgi 2. pantam nav pakļaujami tālākiem ierobežojošiem pasākumiem.

[..]”

Prasības Pirmās instances tiesā un pārsūdzētie spriedumi

- ⁴⁶ Prasības pieteikumos, ko Pirmās instances tiesai iesniedza Kadi un *Al Barakaat*, bija pieprasīts atcelt Regulu Nr. 467/2001, kā arī pirmais prasītājs lūdza atcelt Regulu Nr. 2062/2001, bet otrais — Regulu Nr. 2199/2001, ciktāl tās attiecas uz prasītājiem. Tiesvedības Pirmās instances tiesā laikā prasītāji grozīja savus prasījumus un pamatus, lai tie attiektos uz apstrīdēto regulu, ciktāl tā attiecas uz prasītājiem.
- ⁴⁷ Ar Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja rīkojumu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai karalistei tika atļauts iestāties lietā atbildētāju pirmajā instancē prasījumu atbalstam.
- ⁴⁸ Pārsūdzētajos spriedumos Pirmās instances tiesa sākumā nosprieda, ka ir jāuzskata, ka katra prasība ir vērsta tikai pret Padomi, kuru atbalsta Komisija, kā arī Apvienotā Karaliste, un ka to vienīgais priekšmets ir apstrīdētās regulas atcelšana, ciktāl tā attiecas uz katru prasītāju (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 58. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 77. punkts).
- ⁴⁹ Savu prasījumu pamatojumam Kadi Pirmās instances tiesā iesniegtajā prasības pieteikumā izvirza trīs pamatus par labu tiesību akta atcelšanai, kas saistīti ar viņa pamattiesību pārkāpšanu. Pirmais pamats ir izvirzīts sakarā ar tiesību tikt uzklau-

sītam pārkāpumu, otrais pamats — par tiesību uz īpašumu un samērīguma principa pārkāpumu un trešais — par tiesību uz efektīvu pārbaudi tiesā pārkāpumu.

- 50 No savas puses *Al Barakaat* savus prasījumus balsta uz trīs pamatiem, kas saistīti, pirmkārt, ar to, ka Padome nebija tiesīga pieņemt apstrīdēto regulu, otrkārt, ar EKL 249. panta pārkāpumu un, treškārt, ar tā pamattiesību pārkāpumu.

Par Padomes kompetenci apstrīdētās regulas pieņemšanā

- 51 Pārsūdzētajos spriedumos Pirmās instances tiesa sākumā izvērtēja jautājumu, vai Padome bija kompetenta pieņemt apstrīdēto regulu, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 61. punktā uzskatot, ka tas ir sabiedriskās kārtības pamats, kuru Kopienų tiesa var izvērtēt pēc savas ierosmes.
- 52 Pārsūdzētajā spriedumā *Yusuf* un *Al Barakaat* Pirmās instances tiesa sākotnēji noraidīja prasītāju iebildumu par Regulas 467/2001 juridiskā pamata neesamību.
- 53 Minētā sprieduma 107. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka šis iebildums ir noraidāms, kaut arī tas ir zaudējis priekšmetu, jo šo regulu atcēla apstrīdētā regula, tāpēc, ka šī noraidījuma iemesli ir izmantoti kā premissas argumentācijai, kas izmantota apstrīdētās regulas, uz kuru vienīgo attiecas prasība atcelt tiesību aktu, juridiskā pamata izvērtēšanā.

54 Šajā sakarā tā vispirms pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 112.—116. punktā noraidīja argumentu, ka attiecīgie pasākumi šajā gadījumā skar privātpersonas, kas turklāt ir dalībvalstu pilsoņi, lai gan EKL 60. un 301. pants pilnvaro Padomi veikt pasākumus vienīgi attiecībā uz trešām valstīm.

55 Šī sprieduma 115. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka tāpat kā ekonomiskās vai finanšu sankcijas var pamatoti skart tieši trešo valstu vadītājus, nevis šīs valstis kā tādas, tām vienlīdz ir jābūt vērstām pret indivīdiem un organizācijām, kas ir šo vadītāju sabiedrotie vai ko tie tieši vai netieši kontrolē, jebkurā vietā, lai kur tie atrastos.

56 Atbilstoši minētā sprieduma 116. punktam šāda interpretācija, kas nav pretēja EKL 60. un 301. panta burtam, ir attaisnojama gan ar efektivitātes apsvērumiem, gan arī ar humanitāriem apsvērumiem.

57 Pēc tam minētā pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 117.—121. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja argumentu, ka attiecīgie pasākumi neparedz ekonomisko attiecību ar trešām valstīm pārtraukšanu vai sašaurināšanu, bet cīņu pret starptautisko terorismu un, precīzāk, pret Osamu bin Ladenu.

58 Šī sprieduma 122. un 123. punktā tā noraidīja argumentu, ka minētie pasākumi katrā ziņā bija nesamērīgi ar EKL 60. un 301. pantā paredzētajiem mērķiem.

59 Attiecībā uz iebildumiem pret apstrīdētās regulas juridisko pamatu Pirmās instances tiesa, pirmkārt, nosprieda, ka EKL 60. un 301. pants vieni paši nav pietiekams juridisks

pamats apstrīdētajai regulai, kā to bija apgalvojusi Padome un Komisija (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 92.—97. punkts, un *Yusuf* un *Al Barakaat*, 128.—133. punkts).

- 60 Tā konstatēja, ka minētā regula īstenoja tā saucamās “inteliģentās” sankcijas (“smart sanctions”), kuras raksturo tas, ka nepastāv nekāda saikne starp sankcijām un trešās valsts teritoriju vai pārvaldes režīmu, jo pēc *Taliban* režīma krišanas Rezolūcijā 1390(2002) minētie pasākumi ir tieši vērsti pret Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu, kā arī to sabiedrotajām personām un organizācijām.
- 61 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, ievērojot EKL 60. un 301. panta redakciju un īpaši tur minētos izteicienus “attiecībā uz trešām valstīm” un “ar vienu vai vairākām trešām valstīm”, nav iespējams atsaukties uz šiem pantiem, lai uzliktu šī jaunā tipa sankcijas. Tie ļauj tikai veikt pasākumus pret trešām valstīm, kuros var tikt iekļauti šādu valstu vadītāji, kā arī personas un organizācijas, kas ir saistītas ar šiem vadītājiem vai ko tie tieši vai netieši kontrolē. Tomēr, kad režīms, uz kuru attiecas šādi pasākumi, beidz pastāvēt, vairs nepastāv pietiekama saikne starp šiem indivīdiem vai organizācijām un attiecīgo trešo valsti.
- 62 Pirmās instances tiesa, otrkārt, nosprieda, ka Padome bija pareizi uzskatījusi, ka EKL 308. pants viens pats nav piemērots juridiskais pamats, lai pieņemtu apstrīdēto regulu (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 98.—121. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 134.—157. punkts).
- 63 Šajā sakarā tika nospriests, ka cīņa pret starptautisko terorismu, un it īpaši piemērojot tādas ekonomiskās un finanšu sankcijas kā [naudas] līdzekļu iesaldēšana personām un organizācijām, kuras tiek turētas aizdomās par finansējuma nodrošināšanu starptautiskajam terorismam, nevar tikt saistīta ne ar vienu no EKL 2. un 3. pantā Kopienai

tieši noteiktajiem mērķiem (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 116. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 152. punkts).

- 64 Pirmās instances tiesa uzskata, ka apstrīdētajā regulā paredzētie pasākumi nevar atsaukties uz mērķi noteikt kopējo tirdzniecības politiku (EKL 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts), jo izskatāmajās lietās runa nav par Kopienas tirdzniecības attiecībām ar trešām valstīm. Nav iespējams atsaukties arī uz mērķi noteikt režīmu, kas nodrošinātu, ka konkurence iekšējā tirgū netiek izkropļota (EKL 3. panta 1. punkta g) apakšpunkts), jo katrā ziņā izvērtējamie fakti, kas iesniegti Pirmās instances tiesai, neļauj uzskatīt, ka apstrīdētā regula efektīvi palīdz novērst risku, ka tiks traucēta kapitāla brīvā aprīte vai ka būtiski tiks izkropļota konkurence.
- 65 Pirmās instances tiesa nosprieda, treškārt, ka Padomei tomēr bija kompetence pieņemt apstrīdēto regulu, kas Kopienā īsteno ekonomiskās un finanšu sankcijas, kuras paredz Kopējā nostāja 2002/402, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 135. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 170. punkts).
- 66 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka ir jāņem vērā pēc grozījumiem, kurus paredz Māstrihtas līgums, īpaši izveidotā sasaiste starp Kopienas rīcību, atbilstoši EKL 60. un 301. pantam uzliekot ekonomiskās sankcijas, un ES līguma mērķiem ārējo attiecību jomā (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 123. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 159. punkts).
- 67 Pirmās instances tiesa uzskata, ka EKL 60. un 301. pants ir īpašas EK līguma tiesību normas, jo tās skaidri paredz, ka Kopienas rīcība varētu izrādīties vajadzīga, lai īstenotu nevis vienu no Kopienas mērķiem, kas noteikti EK līgumā, bet vienu no mērķiem, kas LES 2. pantā ir noteikts tieši Eiropas Savienībai, proti, īstenojot Kopējo

ārpolitiku un drošības politiku (turpmāk tekstā — “KĀDP”) (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 124. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 160. punkts).

68 Pēc Pirmās instances tiesas domām, EKL 60. un 301. panta ietvaros Kopienas rīcība patiesībā ir Eiropas Savienības rīcība, kas īstenota, pamatojoties uz Kopienas pilāru, pēc tam, kad Padome pieņēmusi kopēju nostāju vai kopīgu rīcību KĀDP ietvaros (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 125. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 161. punkts).

Par EKL 249. panta ievērošanu

69 Pārsūdzētajā spriedumā *Yusuf* un *Al Barakaat* Pirmās instances tiesa pārbaudīja pamatu, kas bija norādīts tikai šajā lietā, kas ir pamatā šim spriedumam, ka apstrīdētā regula tieši skar privātpersonu tiesības un paredz individuālu sankciju piemērošanu, tā nav vispārīgi piemērojama un tādējādi ir pretrunā EKL 249. pantam. Līdz ar to šī regula ir uzskatāma nevis par regulu, bet par individuālu lēmumu virkni.

70 Šī sprieduma 184.—188. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja šo pamatu.

71 Minētā sprieduma 186. punktā tā nosprieda, ka apstrīdētā regula neapstrīdami ir vispārēji piemērojama EKL 249. panta otrās daļas izpratnē, jo tā jebkuram aizliedz padarīt pieejamus naudas līdzekļus vai saimnieciskos resursus noteiktām personām.

72 Pirmās instances tiesa piebilda, ka apstākļi, ka šīs personas ir cita starpā norādītas šās regulas I pielikumā un tādēļ izskatās, ka tās tiek tieši un individuāli skartas EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, nekādā veidā neietekmē šā aizlieguma vispārīgumu, kurš ir uzskatāms par *erga omnes*, kā tas īpaši izriet no šīs regulas 11. panta.

Par noteiktu pamattiesību ievērošanu

73 Attiecībā uz pamatiem, kas abās lietās ir balstīti uz prasītāju pamattiesību pārkāpumu, Pirmās instances tiesa uzskatīja par vajadzīgu izvērtēt, pirmkārt, saistību starp starptautisko tiesisko kārtību, ko nosaka Apvienotās Nācijas, un valsts vai Kopienas tiesisko kārtību, kā arī apmēru, kādā Kopienas un tās dalībvalstu kompetence ir saistīta ar Drošības padomes rezolūcijām, kas pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Statūtu VII nodaļai. Šāda pārbaude nosaka tās likumības pārbaudes apmēru, tostarp attiecībā uz pamattiesībām, kas Pirmās instances tiesai ir jāveic attiecībā uz Kopienas tiesību aktiem, ar kuriem tiek īstenotas tādas rezolūcijas. Tikai gadījumā, ja tiks konstatēts, ka tiesas kontrolē patiešām ietilpst norādītie pamattiesību pārkāpumi un ka tie var izraisīt apstrīdētās regulas atcelšanu, Pirmās instances tiesa spriedīs par prasītāju pamattiesību iespējamo pārkāpumu (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 178.—180. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 228.—230. punkts).

74 Sākumā izskatot saistību starp starptautisko tiesisko kārtību, ko noteic Apvienotās Nācijas, un valsts vai Kopienas tiesisko kārtību, Pirmās instances tiesa nosprieda, ka no starptautisko tiesību viedokļa dalībvalstīm, kā ANO locekļēm, ir jāievēro savu saistību, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem, primārais raksturs, kas ir nostiprināts to 103. pantā, kas paredz, ka šo statūtu 25. pantā paredzētajam pienākumam īstenot Drošības padomes lēmumus ir augstāks spēks nekā citam līgumiskajam pienākumam, ko uzņēmušās dalībvalstis (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 181.—184. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 231.—234. punkts).

- 75 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šo dalībvalstu pienākumu ievērot saistību, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem, primāro raksturu neietekmē EK līgums, jo tas ir pienākums, kas izriet no nolīguma, kurš ir noslēgts pirms EK līguma, un tādējādi uz to attiecas EKL 307. panta noteikumi. Turklāt EKL 297. pants nodrošina šī principa ievērošanu (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 185.—188. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 235.—238. punkts).
- 76 Pirmās instances tiesa no tā secina, ka atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai Drošības padomes pieņemtās rezolūcijas tādējādi ir saistošas visām Kopienas dalībvalstīm, kurām tāpēc ir jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu to īstenošanu, un tās var un pat tām ir pienākums nepiemērot Kopienas tiesību normas, pat ja tās ir primāro tiesības normas vai Kopienas tiesību vispārējie principi, kas rada šķērslī Apvienoto Nāciju Statūtos noteikto pienākumu pareizai izpildei (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 189. un 190. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 239. un 240. punkts).
- 77 Turpretī Pirmās instances tiesa uzskata, ka uz Kopienas neattiecas šāds minēto rezolūciju obligātais raksturs, kas izriet no starptautisko tiesību saistības, tā kā to pašu par sevi tieši nesaista Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūti, jo tā nav nedz ANO dalībniece, ne Drošības padomes rezolūciju adresāte, nedz arī tās dalībvalstu tiesību un pienākumu pārņēmēja starptautisko publisko tiesību izpratnē (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 192. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 242. punkts).
- 78 Turpretī šāds pienākums rodas Kopienai atbilstoši Kopienas tiesībām (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 193. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 243. punkts).
- 79 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa, pēc analogijas atsaucoties uz 1972. gada 12. decembra sprieduma apvienotajās lietās no 21/72 līdz 24/72 *International Fruit Company* u.c. (*Recueil*, 1219. lpp.) 18. punktu, nosprieda, ka vienmēr, kad atbilstoši EK līgumam Kopiena ir uzņēmusies kompetenci, ko iepriekš izpildīja dalībvalstis

Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu piemērošanas jomā, šo statūtu tiesību normas Kopienai ir saistošas (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 203. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 253. punkts).

- 80 Šo spriedumu nākamajā punktā Pirmās instances tiesa no tā secināja, ka, no vienas puses, Kopiena nevar pārkāpt pienākumus, kas uzlikti tās dalībvalstīm saskaņā ar Apvienoto Nāciju Statūtiem, ne arī kavēt to izpildi un, no otras puses, ka tai atbilstoši tās dibināšanas līgumam, izmantojot savu kompetenci, ir jāpieņem visas tiesību normas, kas vajadzīgas, lai ļautu tās dalībvalstīm izpildīt šos pienākumus.
- 81 Tādējādi, otro reizi nosakot apjomu tiesiskuma kontrolei par pamattiesību ievērošanu attiecībā uz tādiem Kopienas aktiem, kas īsteno Apvienoto Nāciju Organizācijas rezolūcijas, kā apstrīdētās regulas, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 209. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 260. punktā vispirms atgādināja, ka saskaņā ar judikatūru Eiropas Kopiena ir tiesību kopiena tajā ziņā, ka ne dalībvalstis, ne arī tās iestādes nevar izvairīties no kontroles pār to rīcības atbilstību konstitucionālajai hartai, tas ir, EK līgumam, un pār to, lai tajā tiktu noteikta pilnīga prasību un procedūru sistēma, lai Tiesai būtu iespējams veikt tiesiskuma kontroli pār iestāžu tiesību aktiem.
- 82 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 212. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 263. punktā Pirmās instances tiesa tomēr uzskatīja, ka izskatāmajās lietās rodas jautājums, vai minētajai tiesas kontrolei pastāv strukturālas robežas, ko uzliek vispārējās starptautiskās tiesības vai pats EK līgums.
- 83 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 213. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 264. punktā atgādināja, ka apstrīdētā regula, kas pieņemta saskaņā ar Kopējo nostāju 2002/402, ir uzskatāma par to saistību izpildi Kopienas līmenī, kas uzlikta dalībvalstīm kā ANO dalībniecēm attiecībā uz

to, lai īstenotu, vajadzības gadījumā pieņemot Kopienas tiesību aktu, sankcijas pret Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu, kā arī pret *Taliban* un citām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām, kas tika pieņemtas un vēlāk apstiprinātas vairākās Drošības padomes rezolūcijās, kuras pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai.

84 Pēc Pirmās instances tiesas domām, šajā kontekstā Kopiena rīkojās atbilstoši ierobežotām pilnvarām, jo tai, īstenojot šīs pilnvaras, nav nekādas patstāvīgās izvērtēšanas brīvības un līdz ar to tā nevar nedz tieši mainīt attiecīgo rezolūciju saturu, nedz izveidot mehānismu, ar kura palīdzību šādas izmaiņas varētu veikt (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 214. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 265. punkts).

85 Pirmās instances tiesa no tā secina, ka tas, ka prasītāji ir apšaubījuši apstrīdētās regulas iekšējo tiesiskumu, nozīmē lūgumu Pirmās instances tiesai veikt rezolūciju, ko īsteno minētā regula, netiešu vai papildu tiesiskuma kontroli attiecībā uz pamattiesībām, kas ir aizsargātas Kopienas tiesību sistēmā (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 215. un 216. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 266. un 267. punkts).

86 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 217.—225. punktā, kuru redakcijas ir identiskas pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 268.—276. punktam, Pirmās instances tiesa nosprieda:

“217 Iestādes un Apvienotā Karaliste lūdz Pirmās instances tiesu principā atteikties no jebkādas kompetences netieši veikt šādu rezolūciju likumības kontroli, kas kā starptautisko tiesību noteikumi ir saistoši Kopienas dalībvalstīm un kas ir jāievēro gan tām, gan arī visām Kopienas iestādēm. Šie lietas dalībnieki pēc būtības uzskata, ka Pirmās instances tiesas kontrolei ir jāaprobežojas, pirmkārt, ar formu nosakošo, procedūru nosakošo un kompetenci nosakošo noteikumu pārbaudi, kuri šajā gadījumā ir saistoši Kopienas iestādēm, un, otrkārt, ar

attiecīgo Kopienas pieņemto tiesību normu piemērotību un samērīgumu attiecībā uz Drošības padomes rezolūcijām, kuras tās īsteno.

- 218 Izvērtējot atšķirības starp Apvienoto Nāciju izveidoto starptautisko tiesību sistēmu un Kopienas tiesību sistēmu, ir jāatzīst, ka šāda kompetences ierobežošana acīmredzami ir iepriekš aprakstīto principu neizbēgamās sekas.
- 219 Kā tas jau tika norādīts — attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas tika pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai. Šajā kontekstā draudu starptautiskajam mieram un drošībai saturs, kā arī pasākumi, kas vajadzīgi starptautiskā miera un drošības uzturēšanai vai izveidošanai, izriet no Drošības padomes ekskluzīvās kompetences un kā tādi neietilpst valsts un Kopienas tiesas varas iestāžu kompetencē, izņemot vienīgi neatņemamās tiesības uz individuālu vai kolektīvu pašaizsardzību, kas paredzēta minēto statūtu 51. pantā.
- 220 Tā kā, rīkojoties atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai, Drošības padome ar Sankciju komitejas palīdzību nolēma, ka noteiktu individu vai organizāciju naudas līdzekļi ir iesaldējami, tās lēmums ir saistošs visiem Apvienoto Nāciju Organizācijas dalībniekiem atbilstoši šo statūtu 48. pantam.
- 221 Attiecībā uz apsvērumiem, kas ietverti šā sprieduma 193.—204. punktā, Pirmās instances tiesas kompetence papildus kontrolēt šāda lēmuma likumību atbilstoši to pamattiesību aizsardzības standartam, kuras ir atzītas Kopienas tiesību sistēmā, nebūtu attaisnojama, ne pamatojoties uz starptautiskām, ne arī uz Kopienas tiesībām.

- 222 Pirmkārt, šāda kompetence neatbilstu dalībvalstu saistībām, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem un jo īpaši to 25., 48. un 103. panta, kā arī Vīnes konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām[, kas noslēgta 1969. gada 23. maijā Vīnē,] 27. panta.
- 223 Otrkārt, šāda kompetence būtu pretrunā gan EK līguma tiesību normām, jo īpaši EKL 5., 10., 297. pantam un 307. panta pirmajai daļai, gan ES līgumam, jo īpaši tā 5. pantam, saskaņā ar kuru Kopienas tiesa veic savas funkcijas ar nosacījumiem un mērķiem, ko paredz EK un ES līgumi. Tā turklāt ir pretrunā principam, saskaņā ar kuru Kopienas kompetence un attiecīgi Pirmās instances tiesas kompetence ir jāīsteno, ievērojot starptautiskās tiesības ([1992. gada 24. novembra] spriedums lietā [C-286/90] *Poulsen* un *Diva Navigation*, [Recueil, I-6019. lpp.] 9. punkts, un [1998. gada 16. jūnija] spriedums lietā [C-162/96] *Racke*, [Recueil, I-3655. lpp.] 45. punkts).
- 224 Ir jāpiebilst, ka attiecībā tostarp uz EKL 307. pantu un Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 103. pantu atsauce vai nu uz pamattiesību, kuras tiek aizsargātas Kopienas tiesību sistēmā, vai uz šās tiesību sistēmas principu apdraudējumu, nevar ietekmēt Drošības padomes rezolūcijas likumību vai tās ietekmi Kopienas teritorijā (skat. pēc analogijas Tiesas 1970. gada 17. decembra spriedumu lietā 11/70 *Internationale Handelsgesellschaft*, Recueil, 1125. lpp., 3. punkts; Tiesas 1986. gada 8. oktobra spriedumu lietā 234/85 *Keller*, Recueil, 2897. lpp., 7. punkts, un Tiesas 1989. gada 17. oktobra spriedumu apvienotajās lietās no 97/87 līdz 99/87 *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, Recueil, 3165. lpp., 38. punkts).
- 225 Tādējādi ir jāuzskata, ka attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas principā ir izslēgtas no Pirmās instances tiesas kontroles jomas un ka Pirmās instances tiesai nav tiesību apšaubīt to likumību attiecībā uz Kapienu tiesībām, izvērtējot katru atsevišķo gadījumu. Tieši otrādi — Pirmās instances tiesai pēc iespējas jāinterpretē un jāpiemēro šīs tiesības atbilstoši dalībvalstu pienākumiem, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem.”

87 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 226. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 277. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka tā tomēr ir tiesīga netieši veikt attiecīgo Drošības padomes rezolūciju likumības pārbaudi attiecībā uz *jus cogens*, kas tiek uztverts kā starptautiskā sabiedriskā kārtība, kas ir saistoša visiem starptautisko tiesību subjektiem, ieskaitot ANO instances, un no kuras nav iespējams atkāpties.

88 Šajā sakarā pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 227.—231. punktā, kuru redakcija ir identiska pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 278.—282. punktam, Pirmās instances tiesa nosprieda:

“227 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka Vīnes Konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām, kurā ir kodificētas starptautiskās paražu tiesības (un kuras 5. pants nosaka, ka tā piemērojama “jebkuram līgumam, kas ir starptautisko organizāciju dibināšanas tiesību akts, un jebkuram līgumam, kas pieņemts starptautiskās organizācijas ietvaros”), 53. pants paredz tāda līguma atcelšanu, kas ir pretrunā ar vispārējo starptautisko tiesību imperatīvo normu (*jus cogens*), kas definēta kā “norma, ko pieņēma un pilnībā atzina valstu starptautiskā sabiedrība kā normu, no kuras nav pieļaujama nekāda atkāpe un kuru var grozīt tikai ar jaunu vispārējo starptautisko tiesību normu, kurai ir tāds pats raksturs”. Tāpat Vīnes konvencijas 64. pants nosaka, ka, “ja tiek pieņemta jauna vispārējo starptautisko tiesību imperatīvā norma, pastāvošais līgums, kas ir pretrunā ar šo normu, tiek atcelts un nav spēkā”.

228 Turklāt Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūti paši paredz starptautisko tiesību imperatīvu principu pastāvēšanu un tostarp cilvēka pamattiesību aizsardzību. Statūtu preambulā Apvienoto Nāciju tautas pasludināja, ka tās apņemas “[..] apstiprināt ticību cilvēka pamattiesībām, cilvēka cieņai un vērtībai”. Turklāt no Statūtu pirmās nodaļas ar nosaukumu “Mērķi un principi” izriet, ka Apvienoto Nāciju mērķis tostarp ir veicināt cieņu pret cilvēka tiesībām un pamatbrīvībām.

229 Šie principi ir saistoši gan ANO dalībniekiem, gan to iestādēm. Tādējādi atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 24. panta 2. punktam Drošības padomei, veicot tās pienākumus, ko tai uzliek pamatpienākums uzturēt starptautisko mieru un drošību, ir jārikojas “saskaņā ar Apvienoto Nāciju mērķiem un principiem”. Pilnvaras piemērot sankcijas, kas pieder Drošības padomei šo saistību izpildē, tādējādi ir jāīsteno, ievērojot starptautiskās tiesības un, jo īpaši, Apvienoto Nāciju Organizācijas mērķus un principus.

230 Starptautiskās tiesības tādējādi ļauj uzskatīt, ka principā Drošības padomes rezolūciju ietekmei ir robežas: tām ir jāievēro *jus cogens* kategoriskās pamattiesību normas. Pretējā gadījumā, lai arī tas ir maz iespējams, tās nav saistošas nedz ANO dalībvalstīm, nedz arī līdz ar to — Kopienai.

231 Papildu tiesiskā aizsardzība, ko veic Pirmās instances tiesa prasības par Kopienas tiesību akta atcelšanu ietvaros, kurš pieņemts, neizmantojot nekādu rīcības brīvību, lai īstenotu Drošības padomes rezolūciju, vajadzības gadījumā var attiekties uz tādu pārāku starptautisko tiesību normu ievērošanas pārbaudi, kas ir saistītas ar *jus cogens*, un jo īpaši ar imperatīvām normām, kas vērstas uz cilvēka tiesību vispārīgo aizsardzību, no kurām ne ANO dalībvalstis, ne arī to iestādes nevar atkāpties, jo tās satur “nepārkāpjamus starptautisko paražu tiesību principus” (Starptautiskās Tiesas 1996. gada 8. jūlija Konsultatīvais atzinums “Kodolieroču izmantošanas draudu vai izmantošanas likumība”, *Recueil* 1996, 226. lpp., 79. punkts; šajā sakarā skat. arī ģenerālvokāta Džeikobsa secinājumus [lietā] *Bosphorus* [65. punkts] [(1996. gada 30. jūlija spriedums lietā C-84/95, *Recueil*, I-3953. lpp.)]).”

⁸⁹ Pirmkārt, attiecībā uz norādīto pamattiesību uz īpašumu pārkāpumu, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 237. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 288. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka ir jānovērtē, vai naudas līdzekļu iesaldēšana, ko paredz apstrīdētā regula, ko groza Regula Nr. 561/2003, un

netieši — Drošības padomes rezolūcijas, kas šai regulai ir jāiesteno, pārkāpj prasītāja pamattiesības.

- 90 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 238. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 289. punktā Pirmās instances tiesa nolēma, ka tas tā nav, ievērojot cilvēka, uz ko attiecas *jus cogens*, pamattiesību vispārējās aizsardzības standartus.
- 91 Šajā sakarā pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 239. un 240. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 290. un 291. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka izņēmumu un atkāpju iespējas no naudas līdzekļu iesaldēšanas, ko paredz apstrīdētās regulas pēc grozījumiem, ko tajā izdarīja Regula Nr. 561/2003, kas pati īsteno Drošības padomes rezolūciju 1452(2002), atklāj, ka ne šā pasākuma mērķis, ne arī rezultāts nav cietsirdīga vai pazemojoša apiešanās ar šīm personām.
- 92 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 243.—251. punktā kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 294.—302. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka naudas līdzekļu iesaldēšana nav uzskatāma par patvaļīgu, nepiemērotu vai nesamērīgu ieinteresēto personu tiesību uz īpašumu ierobežojumu un līdz ar to tā nav pretēja *jus cogens*, ievērojot šādus apstākļus:

— attiecīgo pasākumu mērķis ir starptautiskās sabiedrības vispārējās pamatintereses, proti, cīņa pret starptautisko terorismu, un ANO ir leģitīms pamats, lai veiktu aizsardzību pret teroristu organizāciju aktivitātēm;

- naudas līdzekļu iesaldēšana ir nodrošināšanas līdzeklis, kas atšķirībā no konfiskācijas neapdraud ieinteresēto personu īpašumtiesību uz to finanšu aktīviem pašu būtību, bet tikai uz to izmantošanu;
- attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas paredz mehānismu sankciju vispārīgās sistēmas periodiskai atkārtotai izvērtēšanai;
- šīs rezolūcijas nosaka procedūru, kas ļauj ieinteresētajām personām ar savas pilsonības vai dzīvesvietas dalībvalsts starpniecību jebkurā brīdī iesniegt savu lietu pārskatīšanai Sankciju komitejā.

93

Otrkārt, attiecībā uz norādīto tiesību tikt uzklusītam pārkāpumu un precīzāk, no vienas puses, — apgalvotajām prasītāju tiesībām tikt uzklusītiem Kapienu iestādēs pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 258. punktā, kuram *mutatis mutandis* atbilst pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 328. punkts, nosprieda:

“Šajā gadījumā, kā tas izriet no iepriekšējiem apsvērumiem par sakarību starp starptautisko tiesību sistēmu, ko izveidojušas Apvienotās Nācijas, un Kapienu tiesību sistēmu, kas ir iepriekš formulēta, Kapienas iestādēm ir jātransponē Kapienu tiesību sistēmā Drošības padomes rezolūcijas un Sankciju komitejas lēmumi, kas tām nepiešķir nekādas tiesības konkrētas to īstenošanas stadijā paredzēt jebkādu Kapienas mehānismu individuālu situāciju izvērtēšanai vai atkārtotai izvērtēšanai tāpēc, ka gan attiecīgo pasākumu būtība, gan arī atkārtotas izvērtēšanas mehānismi (skat. [..] 262. un turpmākos punktus) pilnībā ir Drošības padomes un Sankciju komitejas kompetencē. Līdz ar to Kapienas iestādēm nav nekādu izmeklēšanas pilnvaru, nekādas iespējas kontrolēt faktus, uz ko balstās Drošības padome un Sankciju komiteja, nekādas izvērtēšanas brīvības attiecībā uz šiem faktiem un nekādas izvērtēšanas

brīvības attiecībā uz iespēju piemērot sankcijas pret prasītāju. Kopienu tiesību princips attiecībā uz tiesībām tikt uzklausītam nav piemērojams tādos apstākļos, kur ieinteresētās personas uzklausīšana nekādā veidā nevar likt iestādei pārskatīt savu nostāju.”

- 94 No tā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 259. punktā secināja, ka Padomei nebija jāuzklausā prasītājs par viņa vārda saglabāšanu to personu un organizāciju sarakstā, kurām ir piemērojamas sankcijas, sakarā ar apstrīdētās regulas pieņemšanu un izpildi, un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 329. punktā — ka Kopienu iestādēm nebija jāuzklausā prasītāji pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas.
- 95 No otras puses, attiecībā uz prasītāju tiesībām tikt uzklausītiem Sankciju komitejā, iekļaujot to vārdus apkopotajā sarakstā, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 261. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 306. punktā konstatēja, ka šādas tiesības attiecīgajās rezolūcijās nav paredzētas.
- 96 Turklāt pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 307. punktā tā nosprieda, ka neviena imperatīva norma, kas attiecas uz starptautisko publisko kārtību, neparedz, ka ir nepieciešama iepriekšēja ieinteresēto personu uzklausīšana šajā gadījumā esošajos apstākļos.
- 97 Turklāt Pirmās instances tiesa norādīja, ka, kaut arī attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas un turpmākās regulas, ar kurām tās tiek īstenotas Kopienā, neparedz tiesības tikt uzklausītam, tomēr tās paredz individuālu situāciju atkārtotu izvērtēšanas mehānismu, kur ieinteresētās personas var vērsties Sankciju komitejā ar valsts iestāžu starpniecību, lai tās vai nu tiktu izslēgtas no apkopotā saraksta, vai arī tām tiktu piemērota atkāpe no naudas līdzekļu iesaldēšanas (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 262. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 309. punkts).

- 98 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 264. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 311. punktā atsaucoties uz “direktīvām, kas nosaka [Sankciju komitejas] darbību”, ko šī komiteja pieņēma 2002. gada 7. novembrī un grozīja 2003. gada 10. aprīlī (turpmāk tekstā — “Sankciju komitejas direktīvas”), un pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 266. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 313. punktā atsaucoties uz dažādām Drošības padomes rezolūcijām, Pirmās instances tiesa minētajos punktos konstatēja nozīmi, kādu Drošības padome iespēju robežās piešķir apkopotajā sarakstā ietverto personu pamattiesībām un tostarp tiesībām uz aizstāvību.
- 99 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 268. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 315. punktā tā nosprieda, ka, ievērojot starptautisko tiesību imperatīvās normas, nevar tikt atzīts par nepieļaujamu abu spriedumu iepriekšējos punktos norādītais apstākļi, ka pārskatīšanas procedūra tieši nepiešķir pašām ieinteresētajām personām tiesības tikt uzklautām Sankciju komitejā, kura ir vienīgā iestāde, kas ir pilnvarota pēc valsts lūguma pieņemt lēmumu par attiecīgā gadījuma atkārtotu izvērtēšanu, līdz ar ko galvenokārt tās ir atkarīgas no diplomātiskās aizstāvības, ko valstis piešķir to pilsoņiem.
- 100 Pirmās instances tiesa piebilst, ka ieinteresētām personām ir iespēja celt prasību tiesā, pamatojoties uz valsts tiesībām un pat tieši uz apstrīdēto regulu, kā arī uz atbilstošajām Drošības padomes rezolūcijām, kuras tā īsteno, par atbildīgās valsts iestādes iespējamo prettiesisko atteikumu iesniegt Sankciju komitejā viņu gadījumu atkārtotai izvērtēšanai (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 270. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 317. punkts).
- 101 Turklāt Pirmās instances tiesa nosprieda, ka tādos apstākļos, kādi ir šajā gadījumā, kad tiek apstrīdēti preventīvi pasākumi, kas samazina attiecīgo personu īpašuma pieejamību, Pirmās instances tiesa tomēr uzskata, ka šīm personām nav jāpaziņo visi fakti un pierādījumi, kas ir vērsti pret tām, lai ievērotu to pamattiesības, jo Drošības padome vai Sankciju komiteja uzskata, ka tas nav pieļaujams starptautiskās sabiedrības drošības apsvērumu dēļ (pārsūdzētie spriedumi *Kadi*, 274. punkts, kā arī *Yusuf* un *Al Barakaat*, 320. punkts).

102 Ievērojot šos apsvērumus, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 276. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 330. punktā Pirmās instances tiesa secināja, ka pamats par tiesību tikt uzklautam pārkāpumu ir jānoraida.

103 Visbeidzot attiecībā uz pamatu par tiesību uz efektīvu pārbaudi tiesā pārkāpumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 278.—285. punktā, kuru redakcijā būtībā ir identiska pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 333.—340. punktam, nosprida:

“278 Šajā gadījumā prasītāji varēja atbilstoši EKL 230. pantam celt prasību par tiesību akta atcelšanu Pirmās instances tiesā.

279 Šīs prasības ietvaros Pirmās instances tiesa pilnībā veic apstrīdētās regulas tiesiskuma kontroli pār to, kā Kopienu iestādes ievēro kompetences noteikumus, kā arī iekšējos likumības noteikumus un būtiskos procesuālos noteikumus, kas ir attiecināmi uz to rīcību.

280 Pirmās instances tiesa tāpat kontrolē apstrīdētās regulas tiesiskumu attiecībā uz Drošības padomes rezolūcijām, kas šīm regulām ir jāīsteno, tostarp no procesuālās un materiālās atbilstības viedokļa, ievērojot iekšējo saistību un regulu samērīgumu ar rezolūcijām.

281 Lemjot šīs pārbaudes ietvaros, Pirmās instances tiesa konstatē, ka netiek apstrīdēts tas, ka prasītājs ir fiziska persona, kas 2001. gada 19. oktobrī tika ietverta apkopotajā sarakstā.

- 282 Šās prasības par tiesību akta atcelšanu ietvaros Pirmās instances tiesa turklāt atzina savas tiesības veikt apstrīdētās regulas tiesiskuma kontroli un netieši — pār attiecīgo Drošības padomes rezolūciju tiesiskumu saistībā ar pārākām starptautisko tiesību normām *jus cogens*, tostarp imperatīvajām normām, kas vērstas uz cilvēka tiesību vispārēju aizsardzību.
- 283 Turpretī, kā tas tika norādīts šā sprieduma 225. punktā, Pirmās instances tiesai nav netieši jākontrolē pašu attiecīgo Drošības padomes rezolūciju saderība ar tādām pamattiesībām kā tās, ko aizsargā Kopienas tiesību sistēma.
- 284 Pirmās instances tiesai nav jāpārbauda, vai ir pieļauta kļūda to faktu un pierādījumu novērtējumā, ko Padome izvirzījusi to pasākumu pamatojumam, kas vēl nav veikti, izņemot šā sprieduma 282. punktā noteiktos ietvarus, lai netieši kontrolētu šo pasākumu veikšanas iespēju un samērīgumu. Šāda kontrole nevarētu tikt veikta, nepiesavinoties Drošības padomes prerogatīvas, kas noteiktas Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļā, pirmkārt, noteikt draudus starptautiskajam mieram un drošībai un, otrkārt, veikt atbilstošus pasākumus, lai tos novērstu vai atlīdzinātu. Vēl jo vairāk, jautājums, vai persona vai organizācija rada draudus starptautiskajam mieram un drošībai, tāpat kā jautājums, kādi pasākumi ir veicami attiecībā uz ieinteresētajām personām, lai šos draudus novērstu, netieši paredz politisku novērtējumu un novērtēšanas lēmumus, kas principā ietilpst tās iestādes kompetencē, kurai starptautiskā sabiedrība ir uzlikusi pamatatbildību par starptautiskā miera un drošības uzturēšanu.
- 285 Tādējādi ir jāatzīst, ka gadījumā, kas norādīts šā sprieduma 284. punktā, prasītājam nav nekādas iespējas saņemt efektīvu tiesisko aizsardzību, jo Drošības padome neuzskata par lietderīgu izveidot neatkarīgu starptautisku tiesu, kas tiktu pilnvarota lemt — gan tiesiski, gan faktiski — par prasībām, kas celtas pret individuālajiem lēmumiem, ko pieņēmusi Sankciju komiteja.”

104 Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 286. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 341. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka šāds prasītāju tiesiskās aizsardzības trūkums kā tāds nav pretrunā *jus cogens*.

105 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 288.—290. punktā, kuru redakcijā būtībā ir identiska pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 343.—345. punktam, nosprieda:

“288 Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītāja tiesību vērsties tiesā ierobežojums, kas izriet no jurisdikcijas imunitātes, kura principā Apvienoto Nāciju iekšējā tiesiskajā kārtībā piemīt Drošības padomes rezolūcijām, kas pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai, ir neatņemama to tiesību sastāvdaļa, kuras garantē *jus cogens*, atbilstoši piemērojamajiem starptautisko tiesību principiem (tostarp [šo] Statūtu 25. un 103. punkts).

289 Šāds ierobežojums ir attaisnojams gan ar to lēmumu būtību, kas Drošības padomei ir jāpieņem atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai, gan arī ar to leģitīmo mērķi. Šajā gadījumā pastāvošajos apstākļos prasītāju interese par to, lai viņu gadījums tiktu uzklauts pēc būtības tiesas priekšā, nav pārāka par būtiskajām vispārējām interesēm, kas saistītas ar starptautiskā miera un drošības uzturēšanu pret draudiem, ko Drošības padome skaidri identificē, atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu tiesību normām. Šajā ziņā ir jāatzīst, ka ļoti svarīgs ir apstāklis, ka atšķirībā no neierobežotu vai nenoteiktu laiku piemērojamu pasākumu paredzēšanas rezolūcijas, ko secīgi pieņēma Drošības padome, tomēr ir paredzējušas mehānismu šo pasākumu saglabāšanas pārskatīšanai pēc tam, kad ir pagājuši 12 vai 18 un vairāk mēneši [...]

290 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa uzskata, ka, tā kā nepastāv starptautiska tiesa, kuras kompetencē ietilptu Drošības padomes tiesību aktu tiesiskuma kontrole, tādas organizācijas kā Sankciju komiteja izveidošana un iespēja, ko paredz tiesību akti — vērsties šajā komitejā jebkurā brīdī, lai atkārtoti izskatītu jebkuru individuālu gadījumu ar formalizēta mehānisma starpniecību, kurā ir iesaistīta gan “adresāta valdība”, gan “noteicošā valdība” [..], ir uzskatāms par citu saprātīgu veidu kā pienācīgi aizsargāt prasītāju pamattiesības, kuras atzīst *jus cogens*.”

106 Līdz ar to Pirmās instances tiesa noraidīja pamatu par tiesību uz efektīvu pārbaudi tiesā pārkāpumu un arī visu prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijā

107 Apelācijas sūdzībā Kadi lūdz Tiesu:

— pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu *Kadi*;

— atzīt apstrīdēto regulu par spēkā neesošu un

— piespriest Padomei un/vai Komisijai atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Pirmās instances tiesā.

108 Apelācijas sūdzībā *Al Barakaat* lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu *Yusuf* un *Al Barakaat*;

— atzīt apstrīdēto regulu par spēkā neesošu un

— piespriest Padomei un/vai Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā un Pirmās instances tiesā.

109 Padome lūdz abās lietās noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

110 Lietā C-402/05 P Komisija lūdz Tiesu:

— atzīt, ka neviens no prasītāja norādītajiem pamatiem nevar grozīt rezolutīvo daļu pārsūdzētajā spriedumā *Kadi*, aizstājot tā motīvu daļu ar motīviem, kas ir norādīti tās atbildes rakstā;

— līdz ar to noraidīt apelācijas sūdzību;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

111 Lietā C-415/05 P Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt prasību kopumā;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

112 Apvienotā Karaliste iesniedz pretapelācijas sūdzību un lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzības un

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļu, kas attiecas uz *jus cogens*, proti, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 226.—231. punktu, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 277.—281. punktu.

113 Spānijas Karaliste, kurai ar Tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 27. aprīļa rīkojumu (lieta C-402/05 P) un 2006. gada 15. maija rīkojumu (lieta C-415/05 P) ir ļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam, lūdz Tiesu:

— pilnībā noraidīt prasītāju apelācijas sūdzības un pilnībā apstiprināt pārsūdzētos spriedumus, un

- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

- noraidīt Komisijas prasījumus attiecībā uz katras apelācijas sūdzības pirmo pamatu un apstiprināt pārsūdzētos spriedumus, un

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

- pakārtoti, ja Tiesa atceltu pārsūdzētos spriedumus un līdz ar to atzītu apstrīdēto regulu par spēkā neesošu, uzskatīt šīs regulas sekas par saistošām EKL 231. panta izpratnē līdz jaunas regulas, kas to aizstātu, pieņemšanai.

¹¹⁴ Francijas Republikai, kurai ar Tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 27. aprīļa rīkojumu (lieta C-402/05 P) un 2006. gada 15. maija rīkojumu (lieta C-415/05 P) ir ļauts iestāties lietā Padomes un Komisijas prasījumu atbalstam, lūdz Tiesu:

- noraidīt iesniegtās apelācijas sūdzības, apmierināt Apvienotās Karalistes pret-apelācijas sūdzības un aizstāt pārsūdzēto spriedumu motīvu daļas attiecībā uz *jus cogens*, un

- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 115 Nīderlandes Karaliste, kurai ar Tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 27. aprīļa rīkojumu (lieta C-402/05 P) un 2006. gada 15. maija rīkojumu (lieta C-415/05 P) ir ļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam, lūdz Tiesu abās lietās noraidīt apelācijas sūdzības, tomēr aizstājot motīvus par tiesiskuma pārbaudes apjomu un, pakārtoti, motīvus par jautājumu, vai ir pārkāptas *jus cogens* normas.

Pārsūdzēto spriedumu atcelšanas pamati

- 116 Kadi norāda divus pamatus, no kuriem pirmais izriet no apstrīdētās regulas juridiskā pamata neesamības, bet otrais — no vairāku starptautisko tiesību noteikumu pārkāpumiem, kurus esot pieļāvusi Pirmās instances tiesa, un no ietekmes, kuru radot šie pārkāpumi uz Pirmās instances tiesā norādīto pamatu par noteiktu tā pamattiesību pārkāpumu izvērtējumu.
- 117 *Al Barakaat* norāda trīs pamatus, no kuriem pirmais izriet no apstrīdētās regulas juridiskā pamata neesamības, otrais — no EKL 249. panta pārkāpuma, bet trešais — no noteiktu tā pamattiesību pārkāpuma.
- 118 Pretapelācijas sūdzībā Apvienotā Karaliste norāda vienu pamatu par juridisku kļūdu, kuru esot pieļāvusi Pirmās instances tiesa, pārsūdzētajos spriedumos secinot, ka tā ir tiesīga pārbaudīt attiecīgo Drošības padomes rezolūciju atbilstību *jus cogens*.

Par apelācijas sūdzībām

- 119 Tiesas priekšsēdētājs 2007. gada 13. novembrī lika svītrot Ahmeda Ali Jusufa [*Ahmed Ali Yusuf*] vārdu no Tiesas reģistra, kad tas atteicās no sūdzības, kuru tas bija iesniegjis lietā C-415/05 P kopā ar *Al Barakaat*.
- 120 Pēc lietas dalībnieku un ģenerālvokāta uzklaušīšanas šajā jautājumā šīs lietas tika apvienotas sprieduma taisīšanai atbilstoši Tiesas Reglamenta 43. pantam.

Par pamatiem — apstrīdētās regulas juridisko pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 121 Pirmajā pamatā Kadi norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 135. punktā nospriežot, ka apstrīdētā regula varēja tikt pieņemta uz EKL 60., 301. un 308. panta pamata.
- 122 Šis pamats ir sadalīts trīs daļās.

- 123 Pirmajā daļā Kadi apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, nospiežot, ka EKL 60. un 301. pants var tikt uzskatīti par apstrīdēto regulu daļēju juridisko pamatu. Turklāt Pirmās instances tiesa nepaskaidrojot, kādā veidā šīs normas, uz kurām var balstīties tikai pasākumi pret trešām valstīm, kopā ar EKL 308. pantu varot tikt izmantotas par minēto regulu juridisko pamatu, kaut gan regulā ir iekļauti tikai tādi pasākumi, kas ir vērsti pret personām un nevalstiskām organizācijām.
- 124 Otrajā daļā Kadi apgalvo, ka, ja tomēr EKL 60. un 301. pants tiktu uzskatīti par apstrīdēto regulu daļēju juridisko pamatu, Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, nepareizi interpretējot EKL 301. pantu un tā paredzēto "sasaistes" funkciju, jo šis pants nekādā veidā neparedz pilnvaras pasākumu veikšanai, lai sasniegtu ES līguma mērķus.
- 125 Trešajā daļā Kadi pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā esot pieļāvusi juridisku kļūdu, interpretējot EKL 308. pantu tādējādi, ka šī norma varētu būt izmantojama par juridisko pamatu tādām tiesiskajām regulējumiem, attiecībā uz kuru līgumā nav paredzētas vajadzīgās pilnvaras un kurš nav nepieciešams, lai sasniegtu Kopienas mērķus. Pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 122.—134. punktā Pirmās instances tiesa esot kļūdaini pielīdzinājusi šo abu integrēto, bet atsevišķo tiesību sistēmu, proti, Eiropas Savienības un Eiropas Kopienas, mērķus, tādējādi pārkāpjot EKL 308. panta robežas.
- 126 Turklāt šāds uzskats esot pretrunā EKL 5. pantā paredzēto pilnvaru piešķiršanas principam. Šajā sakarā no 1996. gada 28. marta atzinuma 2/94 (*Recueil*, I-1759. lpp.) izrietot, ka kāda ES līguma mērķis nav izmantojams gadījumos, kad šis mērķis nav minēts EK līgumā.

- 127 Padome un Francijas Republika apstrīd Kadi norādītā pirmā pamata pirmo daļu, cita starpā norādot, ka EKL 60. un 301. panta norādīšanu apstrīdētās regulas juridiskajā pamatā attaisno apstāklis, ka šie panti paredzot ierobežojošus pasākumus, kuru piemērošanas joma esot jāpaplašina ar EKL 308. pantu, iekļaujot personas un nevalstiskas organizācijas, uz kurām šie abi iepriekš minētie panti neattiecas.
- 128 Apvienotā Karaliste no savas puses apgalvo, ka EKL 308. pants esot izmantots kā līdzeklis, lai paplašinātu EKL 60. un 301. pantā paredzēto kompetenci, un pēdējie abi panti esot tikai daļējs apstrīdētās regulas juridiskais pamats. Spānijas Karaliste būtībā min šo pašu argumentu.
- 129 Attiecībā uz šī pamata otro daļu Padome apgalvo, ka EKL 301. panta paredzētās sasaistes mērķis esot piešķirt Padomei tiesības veikt pasākumus, lai īstenotu ES līguma mērķi.
- 130 Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Apvienotā Karaliste apgalvo, ka EKL 308. pants un nevis EKL 60. un 301. pants esot ļāvis veikt ierobežojošus pasākumus pret personām un nevalstiskām organizācijām, tādējādi papildinot šo abu pēdējo pantu piemērošanas jomu.
- 131 Attiecībā uz Kadi norādītā pirmā pamata trešo daļu Padome norāda, ka EKL 301. panta paredzētās sasaistes mērķis tieši esot izņēmuma kārtā izmantot Kopienai piešķirtās pilnvaras uzlikt ekonomiskas un finanšu sankcijas, lai īstenotu KĀDP mērķi, tas ir, Eiropas Savienības un nevis Kopienas mērķi.

132 Apvienotā Karaliste un dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā apelācijas procesā, būtībā atbalsta šo nostāju.

133 Apvienotā Karaliste precizē savu nostāju, norādot, ka apstrīdētajā regulā paredzētā darbība varot tikt uzskatīta par tādu, kas palīdz sasniegt nevis Eiropas Savienības, bet gan Kopienas mērķi, proti — netiešu, pilnībā instrumentālu un pakārtotu EKL 60. un 301. panta mērķi sniegt efektīvus līdzekļus, lai tikai ar ekonomiskiem piespiedu pasākumiem īstenotu aktus, kas ir pieņemti, īstenojot ES līguma V sadaļā Eiropas Savienībai piešķirto kompetenci.

134 Šī dalībvalsts uzskata, ka tad, kad šī instrumentālā mērķa īstenošanai esot nepieciešamas ekonomisko piespiedu līdzekļu formas, kas pārsniedz EKL 60. un 301. pantā Padomei īpaši uzticētās pilnvaras, esot izmantojams EKL 308. pants, lai paplašinātu šīs pilnvaras.

135 Komisija, paziņojusi, ka tā esot pārskatījusi savu viedokli, galvenokārt norāda, ka EKL 60. un 301. pants, ievērojot to redakciju un kontekstu, paši par sevi veidojot atbilstošu un pietiekamu juridisko pamatu apstrīdēto regulu pieņemšanai.

136 Šajā sakarā Komisija būtībā izvirza šādus argumentus:

- EKL 301. panta redakcija esot pietiekami plaša, lai ietvertu ekonomiskās sankcijas pret personām, ja tās atrodas trešās valstīs vai ir ar tām saistītas kādā citā veidā. Jēdziens “ekonomiskās attiecības” aptverot plašu darbību loku. Jebkura ekonomiskā sankcija, pat ja tā attiecas uz trešo valsti, kā, piemēram, embargo, tieši skarot attiecīgās privātpersonas, bet šo valsti — tikai netieši. EKL 301. panta

teksts, īpaši vārds “daļēji”, neprasot, lai daļējs pasākums attiektos uz īpašu attiecīgās valsts segmentu, piemēram, tās valdību. Ļaujot Kopienai pārtraukt ekonomiskās attiecības ar visām valstīm, šai normai būtu jāļauj arī pārtraukt ekonomiskās attiecības ar ierobežotu skaitu personu ierobežotā skaitā valstu;

- terminoloģijas atbilstība starp Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 41. pantu un EKL 301. pantu norāda uz skaidru šīs pēdējās normas veidotāju nolūku paredzēt pamatu, lai Kopiena varētu īstenot Drošības padomes pasākumus, kuriem ir nepieciešama Kopienas darbība;

- EKL 301. pants paredzot procesuālu sasaisti starp Kopienas un Eiropas Savienību, bet tā mērķis neesot ne paplašināt, ne sašaurināt Kopienas kompetenci. Līdz ar to šī norma būtu jāinterpretē tikpat plaši kā ar to saistītā Kopienas kompetence.

¹³⁷ Komisija apgalvo, ka attiecīgie pasākumi ietilpst kopējā tirdzniecības politikā, ņemot vērā pasākumu, kas aizliedz saimniecisko resursu apriti, ietekmi uz tirdzniecību, it īpaši tādēļ, ka šie pasākumi esot uzskatāmi par normām par kapitāla aprites brīvību, jo tie aizliedzot pārsūtīt saimnieciskos resursus personām trešās valstīs.

¹³⁸ Komisija arī norāda, ka no EKL 56. panta 1. un 2. punkta izrietot, ka kapitāla un maksājumu aprīte starp Kopienas un trešām valstīm ietilpst Kopienas kompetencē un

dalībvalstis var īstenot sankcijas šajā jomā, tikai balstoties uz EKL 60. panta 2. punktu un nevis uz EKL 58. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

139 Komisija uzskata, ka tādējādi apstrīdētās regulas pieņemšanai nevarot izmantot EKL 308. pantu, jo rīcības pilnvaras esot paredzētas EKL 60. un 301. pantā. Šie panti sniedzot pamatu galvenajam un svarīgākajam regulas elementam, salīdzinājumā ar kuru citiem elementiem, tādiem kā aktīvu iesaldēšanai personām, kuras ir vienlaicīgi Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņi un sadarbojas ar ārvalstu teroristu grupu, esot tikai sekundāra nozīme. Komisija šajā sakarā atsaucas uz 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-94/03 Komisija/Padome (Krājums I-1. lpp., 35. punkts).

140 Pakārtoti Komisija norāda, ka, pirms atsaukties uz EKL 308. pantu, esot jāpārbauda EK līguma pantu par kopējo tirdzniecības politiku un kapitāla un maksājumu apriti piemērojamība.

141 Pakārtoti iepriekš minētajam tā apgalvo, ka, ja EKL 308. pants tiktu uzskatīts par apstrīdētās regulas juridisko pamatu, tad tas būtu vienīgais juridiskais pamats, jo šī norma esot jāizmanto, balstoties uz apsvērumu, ka Kopienas rīcība ir vajadzīga, lai sasniegtu kādu no tās mērķiem un nevis, kā to nospriedusi Pirmās instances tiesa, lai sasniegtu kādu un ES līguma mērķiem, šajā gadījumā — KĀDP mērķiem.

142 Šajā gadījumā runa ir par Kopienas mērķi, ko veido EKL 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētā kopējā tirdzniecības politika un kapitāla brīvā aprīte, kas ir netieši minēta EKL 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā kopā ar attiecīgajām EK līguma normām, proti — EKL 56. pantu par brīvu kapitāla aprīti ar trešām valstīm. Līdz ar

to attiecīgie pasākumi, ciktāl tie ietekmē tirdzniecību, neatkarīgi no apstākļa, ka tie ir pieņemti īstenojot ārpolitikas mērķus, atbilstot minētajiem Kopienas mērķiem.

¹⁴³ Kadi, Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Apvienotā Karaliste, noraida Komisijas galveno apgalvojumu, norādot, ka

- tā esot paplašināta EKL 60. un 301. panta interpretācija, kas neievērojot būtiski atšķirīgo un jauno t.s. “inteliģento” sankciju raksturu, jo tām vairs neesot nekādas saistības ar trešo valsti, un šāda interpretācija būtu pat kaitīga, jo šie panti tika pieņemti laikā, kad sankcijām bija raksturīga šāda saistība;

- atšķirībā no šīm inteliģentajām sankcijām, pilnīgs embargo galvenokārt attiecoties uz trešās valsts vadītājiem, uz kuriem šāds pasākums izdara spiedienu, līdz ar ko nebūtu apgalvojams, ka jebkura sankcija, ieskaitot embargo, pirmkārt attiecas uz privātpersonām;

- atšķirībā no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 41. panta, EKL 301. pants speciāli attiecas uz ekonomisko attiecību pārtraukšanu ar “vienu vai vairākām trešām valstīm”, un tādēļ no šo abu normu redakcijas līdzības neizrietot nekādi argumenti;

- EKL 301. pants neesot vienkārši procesuāla norma. Šī norma radot juridisko pamatu, kā arī paredzot speciālas procedūras, ka arī acimredzami piešķirot Kopienai materiālu kompetenci;

— apstrīdētajā regulā paredzētie pasākumi neattiecoties uz tirdzniecības attiecībām starp Kopienu un trešām valstīm, un tādējādi to mērķis nevarot būt kopējā tirdzniecības politika;

— Pirmās instances tiesa esot pareizi nospriedusi, ka šo pasākumu mērķis nav novērst šķēršļus kapitāla brīvai aprītei un ka uz EKL 60. panta 2. punktu nevar balstīties ierobežojoši pasākumi pret personām vai organizācijām. Tā kā šī norma neattiecas uz pasākumiem pret trešām valstīm, tad attiecīgos pasākumus varot veikt tikai saskaņā ar EKL 58. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

¹⁴⁴ Kadi, kā arī Spānijas Karaliste un Francijas Republika apstrīd arī Komisijas pakārtoti norādīto apgalvojumu.

¹⁴⁵ Nedrīkstot atsaukties uz EKL 133. pantu vai 57. panta 2. punktu, jo apstrīdētajā regulā paredzētie pasākumi neattiecas uz tirdzniecības attiecībām ar trešām valstīm un neietilpst nevienā EKL 57. panta 2. punktā paredzētajā kapitāla aprītes kategorijā.

¹⁴⁶ Turklāt nevarot apgalvot, ka apstrīdētās regulas mērķis nav Kopienas mērķa sasniegšana EKL 308. panta izpratnē. Kapitāla brīvas aprītes mērķis esot izslēdzams, jo regulā paredzētā naudas līdzekļu iesaldēšanas piemērošana nevar radīt nekādu ticamu un nopietnu atšķirību starp dalībvalstīm rašanās risku. Turklāt arī kopējās tirdzniecības politikas mērķim neesot nozīmes, jo personas, kurai nav saistības ar trešās valsts valdību, naudas līdzekļu iesaldēšana neietekmē tirdzniecību ar šādu valsti un tai nav tirdzniecības politikas mērķa.

147 Gadījumā, ja tās galvenais arguments tiktu atbalstīts, Komisija lūdz Tiesu tiesiskās drošības dēļ un lai pareizi īstenotu saistības, kas pastāv Apvienoto Nāciju Organizācijas ietvaros, uzskatīt visas apstrīdētās regulas sekas par saistošām EKL 231. panta izpratnē.

148 Šādā gadījumā arī Spānijas Karaliste un Francijas Republika ir iesniegušas tādu pašu lūgumu.

149 Turpretī Kadi iebilst pret šādiem lūgumiem, norādot, ka ar apstrīdēto regulu tiekot smagi pārkāptas pamattiesības. Jebkādā gadījumā esot jāpiemēro izņēmums attiecībā uz personām, kuras kā prasītājs jau ir apstrīdējušas šo regulu.

150 Savā pirmajā pamatā *Al Barakaat* pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 158.—170. punktā esot nospriedusi, ka apstrīdēto regulu var pieņemt, balstoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu.

151 Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, minētā pārsūdzētā sprieduma 160. un 164. punktā nospriežot, ka EKL 60. un 301. pants attiecas ne tikai uz Kopienas rīcību, bet var attiekties arī uz vienu no mērķiem, kas ir īpaši noteikti Eiropas Savienībai LES 2. pantā, proti — KĀDP īstenošanu.

152 Otrkārt, *Al Barakaat* pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā šī sprieduma 112., 113., 115. un 116. punktā esot nospriedusi, ka sankcijas, kas piemērotas pret personām, lai ietekmētu ekonomiskās attiecības ar vienu vai vairākām trešām valstīm, ietilpst

EKL 60. un 301. panta normās un ka šo interpretāciju pamato gan efektivitātes, gan humanitāri apsvērumi.

153 Padome uz to atbild, ka Pirmās instances tiesa esot pareizi nospriedusi pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 161. punktā, ka sakarā ar sasaisti, ko paredz EKL 60. un 301. pants, sankcijas, kas ir piemērotas, balstoties uz šīm normām, pēc kopējas nostājas vai kopīgas rīcības KĀDP ietvaros pieņemšanas, kas paredz Kopienas ekonomisko attiecību ar vienu vai vairākām trešām valstīm pārtraukšanu vai samazināšanu, īsteno KĀDP mērķi, ko nosaka šie Eiropas Savienības akti.

154 Padome arī norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pareizi nospriedusi, ka EKL 308. panta izmantošana par apstrīdētās regulas papildu juridisko pamatu ir pamatota, jo šis pants ļauj tikai paplašināt EKL 60. un 301. pantā paredzētās ekonomiskās un finanšu sankcijas, iekļaujot personas vai organizācijas, kurām nav pietiekamas saiknes ar noteiktu trešo valsti.

155 Visbeidzot Padome uzskata, ka prasītāja kritikai par šajā regulā paredzēto sankciju efektivitāti un samērīgumu nav nozīmes attiecībā uz minētās regulas juridiskā pamata atbilstību.

156 Attiecībā uz otro iebildumu Apvienotā Karaliste uzskata, ka tam arī nav nozīmes apelācijas sūdzībā, ko iesniedzis *Al Barakaat*, jo atbilstoši pārsūdzēta sprieduma rezolutīvās daļas 1) punktam Pirmās instances tiesa nosprieda, ka vairs nav jālemj par Regulas Nr. 467/2001 likumību.

157 Pārējā daļā argumenti, ko norādījušas Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Apvienotā Karaliste un Komisija, būtībā ir tādi paši kā argumenti, ko šie lietas dalībnieki ir norādījuši attiecībā uz Kadi apelācijas sūdzību.

Tiesas vērtējums

158 Pirmkārt, attiecībā uz *Al Barakaat* iebildumiem pret pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 112., 113., 115. un 116. punktu ir jākonstatē, ka šie punkti attiecas uz Regulas Nr. 467/2001 juridisko pamatu.

159 Tomēr apstrīdētā regula ir atcēlusi un aizstājusi šo regulu. Turklāt, kā to ir norādījuši Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 77. punktā, ko savā apelācijas sūdzībā nav apstrīdējis *Al Barakaat*, prasītāja prasības Pirmās instances tiesā pēc tam, kad prasītājs grozīja prasījumus un pamatus saistībā ar apstrīdēto regulu, vienīgais mērķis bija apstrīdētās regulas atcelšana tajā daļā, kas attiecas uz prasītāju.

160 Pastāvot šādiem apstākļiem, minētie iebildumi nekādā veidā nevar izraisīt minētā sprieduma atcelšanu, un tās ir uzskatāmas par neizmantojamām.

161 Jebkurā gadījumā pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* apsvērumi, uz kuriem attiecas šie iebildumi un ko Pirmās instances tiesa uzskatīja par premisām saviem secinājumiem par apstrīdētās regulas juridisko pamatu, ir norādīti minētā sprieduma nākamajos punktos, kā arī pārsūdzētajā spriedumā *Kadi* un tie tiks izskatīti, aplūkojot pamatus, kas attiecas uz šiem punktiem.

- 162 Līdz ar to nav jāizskata iebildumi, kas attiecas uz Regulas Nr. 467/2001 juridisko pamatu.
- 163 Otrkārt, ir jālemj par pamatotību galvenajam Komisijas argumentam, ka EKL 60. un 301. pants dēļ to redakcijas un konteksta paši par sevi ir atbilstošs un pietiekams apstrīdētās regulas juridiskais pamats.
- 164 Šis arguments ir vērstis pret pretēju Pirmās instances tiesas secinājumu pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 92.—97. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 128.—133. punktā.
- 165 Minētais arguments ir jānoraida.
- 166 Pirmās instances tiesa pareizi nosprieda, ka, ievērojot EKL 60. un 301. panta redakciju un it īpaši tajos minētos vārdus “attiecībā uz trešām valstīm” un “ar vienu vai vairākām trešām valstīm”, šīs normas attiecas uz pasākumu veikšanu pret trešām valstīm, kas var iekļaut šādu valstu vadītājus, kā arī personas un organizācijas, kas ir saistītas ar šiem vadītājiem vai ko tie tieši vai netieši kontrolē.
- 167 Ierobežojošie pasākumi, kuri paredzēti Rezolūcijā 1390(2002) un kurus īsteno apstrīdētā regula, ir pasākumi, kuriem nav nekādas saiknes ar trešās valsts valdošo režīmu. Pēc *Taliban* režīma sabrukuma šie pasākumi ir tieši vērsti pret Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu, kā arī personām un organizācijām, kas ir ar tiem saistītas un ir minētas apkopotajā sarakstā. Līdz ar to tās pašas par sevi neietilpst EKL 60. un 301. panta piemērošanas jomā.

- 168 Piekrist Komisijas piedāvātajai EKL 60. un 301. panta interpretācijai, proti — ka pietiekot ar to, ka attiecīgie ierobežojošie pasākumi attiecas uz personām vai organizācijām, kas atrodas trešās valstīs vai ir ar tām saistītas citā veidā —, nozīmētu šīm normām piešķirt pārmērīgi plašu piemērojamību un netiktu nekādi ņemta vērā prasība, kas izriet no šo pašu normu redakcijas, ka pasākumi, par kuriem ir lemts, balstoties uz šīm normām, ir jāveic pret trešām valstīm.
- 169 Turklāt apstrīdētās regulas galvenais mērķis ir cīņa pret starptautisko terorismu, it īpaši tam liedzot izmantot savus finanšu resursus, iesaldējot personu vai organizāciju, par kurām ir aizdomas, ka tās ir iesaistītas ar terorismu saistītās darbībās, naudas līdzekļus un saimnieciskos resursus, nevis ietekmēt ekonomiskās attiecības starp Kopienu un katru trešo valsti, kurā atrodas šīs personas vai organizācijas, turklāt pieņemot, ka ir zināma to atrašanās vieta.
- 170 Ierobežojošie pasākumi, kuri paredzēti Rezolūcijā 1390(2002) un kurus īsteno apstrīdētā regula, nav uzskatāmi par pasākumiem, kuri samazina ekonomiskās attiecības ar katru trešo valsti, kā arī ar dažām Kopienas dalībvalstīm, kurās atrodas personas vai organizācijas, kuru vārds vai nosaukums ir iekļauts apkopotajā sarakstā, kurš ietverts šīs regulas I pielikumā.
- 171 Komisijas argumentu nepamato arī vārds “daļēji”, kas ir minēts EKL 301. pantā.
- 172 Šis vārds norāda uz pasākumu, kas var tikt pieņemti saskaņā ar šo normu, materiālās vai personiskās piemērojamības iespējamu ierobežojumu. Tomēr tam nav ietekmes uz šo pasākumu adresātu obligāto statusu un tādējādi tas nevar pamatot šo pasākumu piemērošanas paplašinājumu, iekļaujot adresātus, kuriem nav nekādas saistības ar trešās valsts valdošo režīmu un kuri tādējādi neietilpst minētās normas piemērošanas jomā.

- 173 Komisijas arguments par terminoloģijas atbilstību ANO Statūtu 41. pantam un EKL 301. pantam, no kā tā secina, ka pēdējā minētā norma ir pamats, lai Kopiena varētu īstenot visus Drošības padomes pasākumus, kuriem ir nepieciešama Kopienas darbība, arī nav atbalstāms.
- 174 EKL 301. pants īpaši attiecas uz ekonomisko attiecību pārtraukšanu ar “vienu vai vairākām trešām valstīm”, bet šāds izteiciens nav minēts ANO Statūtu 41. pantā.
- 175 Turklāt citā ziņā ANO Statūtu 41. panta piemērošanas joma arī nesakrīt ar EKL 301. panta piemērošanas jomu, jo pirmā norma ļauj veikt pasākumus, kas nav tādi paši kā otrajā normā minētie, tostarp pasākumus, kas ir pilnībā atšķirīgi no ekonomisko attiecību pārtraukšanas vai sašaurināšanas, piemēram, diplomātisko attiecību pārtraukšana.
- 176 Komisijas arguments, ka EKL 301. pants paredz procesuālu sasaisti starp Kopieni un Eiropas Savienību, līdz ar ko šī norma būtu jāinterpretē tikpat plaši kā ar to saistītā Kopienas kompetence, tostarp kopējā tirdzniecības politika un kapitāla brīva aprīte, arī ir jānoraida.
- 177 Šāda EKL 301. panta interpretācija var sašaurināt piemērošanas jomu un tādējādi arī šīs normas lietderīgo iedarbību, jo tā, ievērojot tās redakciju, attiecas uz pasākumu veikšanu, kas ietekmē ekonomiskās attiecības ar potenciāli ārkārtīgi atšķirīgām trešām valstīm un kas *a priori* nebūtu jāattiecina tikai uz jomām, kas ietilpst citos Kopieni materiālās kompetences veidos, kā, piemēram, kopējā tirdzniecības politika vai kapitāla brīva aprīte.

178 Minēto interpretāciju arī citādā veidā nepamato EKL 301. panta redakcija, kas Kopienai piešķir materiālo kompetenci, kuras piemērošanas joma principā ir neatkarīga no citiem Kopienas kompetences veidiem.

179 Treškārt, ir jāpārbauda Komisijas pakārtoti minētais arguments, ka, ja apstrīdēto regulu nevarēja pieņemt, balstoties uz juridisko pamatu, ko veido tikai EKL 60. un 301. pants, tad EKL 308. panta izmantošana neesot pamatota, jo šī pēdējā norma ir piemērojama tikai tad, ja neviena cita EK līguma norma nepiešķir vajadzīgo kompetenci, lai pieņemtu attiecīgo aktu. Ierobežojošie pasākumi, ko paredz minētā regula, ietilpst Kopienas pilnvarās, it īpaši tās kompetencē kopējā tirdzniecības politikas vai kapitāla un maksājumu brīvās aprites jomā.

180 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 100. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 136. punktā nosprieda, ka neviena EK līguma tiesību norma neparedz tādu pasākumu veikšanu, kādi paredzēti apstrīdētajā regulā, lai cīnītos pret starptautisko terorismu un it īpaši piemērotu ekonomiskās un finanšu sankcijas, tādas kā naudas līdzekļu iesaldēšana, pret personām un organizācijām, kas tiek turētas aizdomās par šo teroristu finansēšanu, nekonstatējot nekādu saikni ar trešo valstu valdošo režīmu, tādējādi šajā gadījumā pirmais EKL 308. panta piemērojamības nosacījums ir izpildīts.

181 Šis secinājums ir jāapstiprina.

182 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai akta juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem elementiem, kurus Tiesa var pārbaudīt, tostarp uz akta mērķi un saturu (skat. it īpaši 2007. gada 23. oktobra spriedumu lietā C-440/05 Komisija/Padome, Krājums I-9097. lpp., 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 183 No vienas puses, Kopienu akts ietilpst kopējās tirdzniecības politikas kompetencē, kas paredzēta EKL 133. pantā, tikai tad, ja tas attiecas uz starptautisko tirdzniecību tajā ziņā, ka šis akts ir galvenokārt domāts, lai veicinātu, atvieglotu vai reglamentētu tirdzniecību, un ja tas tieši un tūlītēji ietekmē attiecīgo preču tirdzniecību (skat. it īpaši 2005. gada 12. maija spriedumu lietā *C-347/03 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia* un *ERSA*, Krājums, I-3785. lpp., 75. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 184 Attiecībā uz apstrīdētās regulas galveno mērķi un priekšmetu, kā tas ir norādīts šī sprieduma 169. punktā, tā attiecas uz cīņu pret starptautisko terorismu un šajā sakarā paredz veikt ekonomiska un finanšu rakstura ierobežojošus pasākumus, kā, piemēram, naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana, pret personām un organizācijām, kas tiek turētas aizdomās par starptautiskā terorisma finansēšanu.
- 185 Ņemot vērā šos mērķus un saturu, nav uzskatāms, ka šī regula īpaši attiecas uz starptautisko tirdzniecību, jo tās mērķis būtībā esot veicināt, atvieglot vai regulēt tirdzniecību.
- 186 Turklāt, kaut arī minētā regula noteikti var ietekmēt tirdzniecību, tās mērķis acīmredzami nav radīt tiešas un tūlītējas šāda veida sekas.
- 187 Līdz ar to apstrīdētā regula nevar tikt pamatota ar Kopienas kompetenci kopējās tirdzniecības politikas jomā.
- 188 No otras puses, Komisija uzskata, ka apstrīdētā regula, aizliedzot saimniecisko resursu pārsūtīšanu personām trešās valstīs, ietilpst EK līguma normu par kapitāla un maksājumu aprites brīvību piemērošanas jomā.

189 Arī šis apgalvojums ir jānoraida.

190 Vispirms attiecībā uz EKL 57. panta 2. punktu ir jākonstatē, ka ierobežojošie pasākumi, kuri paredzēti apstrīdētajā regulā, neietilpst nevienā no tām kategorijām, kas ir uzskaitītas šajā normā.

191 Attiecībā uz EKL 60. panta 1. punktu — arī šī norma nevar pamatot apstrīdēto regulu, jo tās piemērošanas jomu nosaka EKL 301. panta piemērošanas joma.

192 Kā jau tika nospriests šī sprieduma 167. punktā, šī pēdējā minētā norma neattiecas uz tādu ierobežojošu pasākumu kā šajā lietā esošie, kuriem nav nekādas saiknes ar trešās valsts valdošo režīmu, pieņemšanu.

193 Visbeidzot attiecībā uz EKL 60. panta 2. punktu ir jākonstatē, ka šī norma neparedz šajā sakarā Kopienas kompetenci, jo tā tikai ļauj dalībvalstīm dažu ārkārtēju iemeslu dēļ pieņemt vienpusējus pasākumus pret trešām valstīm kapitāla un maksājumu aprites jomā, neskarot Padomes tiesības likt dalībvalstij grozīt vai atcelt šos pasākumus.

194 Ceturtkārt, ir jāizskata Kadi pirmā pamata otrajā un trešajā daļā norādītie iebildumi pret pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 122.—135. punktu, *Al Barakaat* minētie iebildumi pret pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 158.—170. punktu, kā arī Komisijas kritiku pret šiem pārsūdzēto spriedumu punktiem.

195 Šajos punktos Pirmās instances tiesa nosprieda, ka apstrīdētā regula varēja tikt pieņemta, balstoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu kopā, jo sakarā ar speciāli paredzēto saistīti starp Kopienas darbībām, kas paredz ekonomiskas sankcijas atbilstoši EKL 60. un 301. pantam, no vienas puses, un ES līguma mērķiem ārlietās, no otras puses, EKL 308. panta izmantošana īpašā kontekstā, ko paredz pirmie divi panti, ir pamatota, lai sasniegtu šādus mērķus, un šajā gadījumā — apstrīdētajā regulā minēto KĀDP mērķi, proti, cīņu pret starptautisko terorismu un tā finansēšanu.

196 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka pārsūdzētajos spriedumos tiešām ir pieļauta juridiska kļūda.

197 Kaut arī ir pareizi uzskatīt, kā to darīja Pirmās instances tiesa, ka ir izveidota sasaiste starp Kopienas darbībām, kuras paredz ekonomiska rakstura pasākumus atbilstoši EKL 60. un 301. pantam, un ES līguma mērķiem ārlietās, tostarp KĀDP, ne EK līguma redakcija, ne tā struktūra nesniedz atbalstu uzskatam, ka šī sasaiste attiektos arī uz citām EK līguma normām, it īpaši EKL 308. pantu.

198 Runājot tieši par EKL 308. pantu, ja tiktu pieņemta Pirmās instances tiesas nostāja, šī norma īpašajā EKL 60. un 301. panta kontekstā ļautu pieņemt Kopienas aktus, kas

īstenotu nevis Kopienas mērķus, bet gan kādu no ES līguma mērķiem ārlietu jomā, kuru starpā ir KĀDP.

199 Tomēr ir jākonstatē, ka šāds viedoklis ir pretrunā pašai EKL 308. panta redakcijai.

200 Lai izmantotu šo normu, ir vajadzīgs, lai paredzētā rīcība, no vienas puses, attiektos uz “kopējā tirgus darbību” un, no otras puses, īstenotu “Kopienas mērķi”.

201 Šis pēdējais jēdziens, ievērojot tā skaidro un precīzo formulējumu, nekādi nav saprotams tādā veidā, ka tajā ietilptu KĀDP mērķi.

202 Eiropas Savienības un Kopienas kā integrētu, bet atsevišķu tiesību sistēmu līdzpastāvēšana, kā arī pīlāru konstitucionālā arhitektūra, kuru ir vēlējušies izveidot pašlaik spēkā esošo līgumu autori, ko ir pamatoti minējusi Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 120. punktā un pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 156. punktā, ir institucionāla rakstura apsvērumi, kas nepieļauj paplašināt minēto sasaisti, attiecinot to arī uz citiem EK līguma pantiem, nevis tikai tiem, ar kuriem tā veido tiešu saikni.

203 Turklāt EKL 308. pants, kas ir tādas institucionālās kārtības neatņemama sastāvdaļa, kas balstīta uz kompetences piešķiršanas principu, nevar būt pamats Kopienas kompetences paplašināšanai ārpus vispārīgajiem ietvariem, kas izriet no minētā līguma tiesību normu kopuma un it īpaši no tām tiesību normām, kas nosaka Kopienas uzdevumus un darbību (iepriekš minētais atzinums 2/94, 30. punkts).

- 204 Tāpat arī LES 3. pants, uz kuru Pirmās instances tiesa atsauca pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 126.—128. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 162.—164. punktā, it īpaši šī panta otrā daļa, nav izmantojams par Kopienas kompetenču paplašināšanu ārpus Kopienas mērķiem.
- 205 Šo juridisko kļūdu ietekme uz pārsūdzēto spriedumu spēkā esamību tiks aplūkota vēlāk, vērtējot citus iebildumus pret šo spriedumu secinājumiem par iespēju iekļaut EKL 308. pantu apstrīdētās regulas juridiskajā pamatā kopā ar EKL 60. un 301. pantu.
- 206 Šie pārējie iebildumi var tikt sagrupēti divās kategorijās.
- 207 Pirmajā kategorijā ietilpst Kadi minētā pirmā pamata pirmā daļa, kurā tas pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā esot pielaidusi juridisku kļūdu, pieļaujot, ka EKL 308. pants varēja papildināt apstrīdētās regulas juridisko pamatu, ko veido EKL 60. un 301. pants. Abi pēdējie minētie panti nevarot veidot pat daļēju juridisko pamatu, jo, ievērojot pašas Pirmās instances tiesas interpretāciju, pasākumi, kas attiecas uz personām vai organizācijām, kurām nav nekādas saistības ar trešās valsts valdošo režīmu un kuras ir apstrīdēto regulu vienīgie adresāti, neietilpst minēto pantu piemērošanas jomā.
- 208 Šo kritiku var pielīdzināt Komisijas kritikai, ka, ja tiktu nospriests, ka EKL 308. pants varot tikt izmantots, tad tam būtu jābūt vienīgajam juridiskajam pamatam, nevis tas būtu jāapvieno ar EKL 60. un 301. pantu.

- 209 Otrajā kategorijā ietilpst Komisijas kritika par Pirmās instances tiesas uzskatu pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 116. un 121. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 152. un 157. punktā, ka, lai piemērotu EKL 308. pantu, apstrīdētās regulas mērķis, kas atbilstoši Pirmās instances tiesas viedoklim ir cīņa pret starptautisko terorismu un it īpaši piemērojot tādas ekonomiskās un finanšu sankcijas kā naudas līdzekļu iesaldēšana personām un organizācijām, kuras tiek turētas aizdomās par finansējuma nodrošināšanu starptautiskajam terorismam, nevar tikt saistīts ne ar vienu no EK līgumā Kopienai noteiktajiem mērķiem.
- 210 Komisija šajā sakarā apgalvo, ka apstrīdētajā regulā paredzētie īstenošanas pasākumi ekonomisko un finanšu sankciju jomā pēc savas dabas ietilpstot Kopienas mērķos, proti — kopējā tirdzniecības politikā, no vienas puses, un kapitāla brīvā apritē, no otras puses.
- 211 Attiecībā uz pirmo iepriekš minēto iebilžu kategoriju ir jāatgādina, ka EKL 308. pants ir paredzēts, lai novērstu ricības tiesību neesamību, ja Kopienai iestādēm nav skaidri vai netieši piešķirtas pilnvaras konkrētās Līguma tiesību normās, gadījumā, ja šādas pilnvaras tomēr ir vajadzīgas, lai Kopiena varētu veikt savas funkcijas kāda no Līgumā noteiktajiem mērķiem sasniegšanai (iepriekš minētais atzinums 2/94, 29. punkts).
- 212 Pirmās instances tiesa pamatoti nosprieda, ka EKL 308. pants kopā ar EKL 60. un 301. pantu var tikt iekļauts apstrīdētās regulas juridiskajā pamatā.
- 213 Tā, paredzot ierobežojošus ekonomiskus un finanšu pasākumus, acīmredzami ietilpst EKL 60. un 301. panta *ratione materiae* piemērošanas jomā.

- 214 Šādā ziņā šo pantu iekļaušana apstrīdētās regulas juridiskajā pamatā ir pamatota.
- 215 Turklāt šīs normas ietilpst turpinājumā praksei, kas pirms EKL 60. un 301. panta pieņemšanas Māstrihtas līgumā bija balstīta uz EK līguma 113. pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 133. pants) (šajā sakarā skat. 1995. gada 17. oktobra spriedumu lietā C-70/94 *Werner, Recueil*, I-3189. lpp., 8.—10. punkts, un 1997. gada 14. janvāra spriedumu lietā C-124/95 *Centro-Com, Recueil*, I-81. lpp., 28.—29. punkts) un kas uzticēja Kopienai īstenošanas tiesības darbībām, kuras tika nolemtas Eiropas politiskās sadarbības ietvaros un kurās ietilpa ekonomisku ierobežojošu pasākumu pret trešām valstīm.
- 216 Tā kā EKL 60. un 301. pants neparedz tiešas vai netiešas pilnvaras rīcībai, lai uzliktu šādus pasākumus tādiem adresātiem, kuriem nav nekādas saistības ar trešās valsts valdošo režīmu, kā apstrīdētajā regulā minētie, šī pilnvaru neesamība sakarā ar minēto normu *ratione personae* piemērošanas jomas ierobežojumiem var tikt papildināta, izmantojot EKL 308. pantu kā juridisko pamatu papildus abiem sākumā minētajiem pantiem, uz kurām balstīts šis akts sakarā ar tā materiālo piemērošanas jomu, tomēr pastāvot nosacījumam, ka pārējie EKL 308. panta piemērošanas nosacījumi ir ievēroti.
- 217 Līdz ar to kā nepamatoti ir jānoraida iepriekš minētie pirmās kategorijas iebildumi.
- 218 Attiecībā uz citiem EKL 308. panta piemērošanas nosacījumiem ir jāizskata iepriekš minētie otrās kategorijas iebildumi.

- 219 Komisija apgalvo, ka, kaut arī Kopējās nostājas 2002/402, kuru īsteno apstrīdētā regula, mērķis ir cīņa pret starptautisko terorismu, kas ir KĀDP mērķis, pati šī regula būtu jāuzskata par tādu, kas paredz ekonomisko un finanšu sankciju īstenošanas pasākumu.
- 220 Šis mērķis ietilpst Kopienas mērķos EKL 308. panta izpratnē, proti — kopējā tirdzniecības politikā un brīvā kapitāla aprītē.
- 221 Apvienotā Karaliste uzskata, ka pašas apstrīdētās regulas mērķis, kas ir pilnībā instrumentāls, proti — piespiedu ekonomisko pasākumu veikšana, ir jānošķir no tās pamata mērķa — miera un starptautiskās drošības uzturēšanas, kas ietilpst KĀDP. Minētais mērķis veicina netiešā Kopienas mērķa, kas ir pamatā EKL 60. un 301. pantam, tas ir, sniegt efektīvus līdzekļus, lai tikai ar piespiedu ekonomiskiem pasākumiem varētu īstenot KĀDP ietvaros pieņemtus aktus, sasniegšanu.
- 222 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka apstrīdētās regulas mērķis ir nekavējoties personām, kas ir saistītas ar Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, liegt pieeju jebkādiem finansiāliem vai saimnieciskiem resursiem, lai radītu šķēršļus teroristu aktivitāšu finansēšanai (2007. gada 11. oktobra spriedums lietā C-117/06 *Möllendorf* un *Möllendorf-Niehuus*, Krājums, I-8361. lpp., 63. punkts).
- 223 Pretēji tam, ko Pirmās instances tiesa nosprieda pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 116. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 152. punktā, šis mērķis ir jāsaista ar mērķiem, ko EK līgums paredz Kopienai. Tādējādi pārsūdzētajos spriedumos ir pieļauta juridiska kļūda šajā jautājumā.

- 224 Šajā sakarā ir jāatgādina, kā tas tika minēts šī sprieduma 203. punktā, ka, tā kā EKL 308. pants ir tādas institucionālās kārtības neatņemama sastāvdaļa, kas balstīta uz kompetences piešķiršanas principu, tad tas nevar būt pamats Kopienas kompetences paplašināšanai ārpus vispārīgajiem ietvariem, kas izriet no EK līguma tiesību normu kopuma.
- 225 Apstrīdētās regulas mērķis var tikt saistīts ar kādu Kopienas mērķi EKL 308. panta izpratnē, līdz ar ko šīs regulas pieņemšanā nav pārkāpta Kopienas kompetence, kas izriet no vispārīgajiem ietvariem, ko veido EK līguma tiesību normu kopums.
- 226 EKL 60. un 301. pants, kas paredz Kopienas kompetenci, lai uzliktu ierobežojošus ekonomiska rakstura pasākumus, lai īstenotu darbības, par kurām ir nolemts KĀDP ietvaros, ir netieša un pakārtota mērķa — padarīt iespējamu šādu pasākumu pieņemšanu ar efektīva Kopienas instrumenta izmantošanu — izpausme.
- 227 Šis mērķis var tikt uzskatīts par Kopienas mērķi EKL 308. panta izpratnē.
- 228 Šo interpretāciju apstiprina EKL 60. panta 2. punkts. Kaut arī šī punkta pirmajā daļā paredzēta stingri ierobežota dalībvalstu kompetence veikt vienpusējus pasākumus pret trešām valstīm attiecībā uz kapitāla apriti un maksājumiem, saskaņā ar šo pašu daļu šī kompetence var tikt īstenota tikmēr, kamēr nav veikti Kopienas pasākumi atbilstoši šī panta 1. punktam.

229 Ar ierobežojošu ekonomiska rakstura pasākumu, par kuriem ir nolemts KĀDP ietvaros, īstenošanu, izmantojot Kopienų instrumentu, netiek pārkāpti vispārīgie ietvari, ko veido EK līguma tiesību normu kopums, jo šādiem pasākumiem jau pēc to dabas ir saistība ar kopējā tirgus darbību, un šī saistība ir cits nosacījums, lai piemērotu EKL 308. pantu, kā tas ir norādīts šī sprieduma 200. punktā.

230 Kaut arī tādus ekonomiskos un finanšu pasākumus, kas ir paredzēti apstrīdētajā regulā un ko veido minēto personu un organizāciju visu naudas līdzekļu un citu saimniecisko resursu iesaldēšana, ir vienpusēji noteikusi katra dalībvalsts, šo valsts pasākumu proliferācija var ietekmēt kopējā tirgus darbību. It īpaši šādi pasākumi var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, proti, saistībā ar kapitāla un maksājumu apriti, kā arī uzņēmēju uzņēmējdarbības veikšanas brīvības izmantošanu. Turklāt no tā var rasties konkurences izkropļošana, jo iespējamās atšķirības starp dalībvalstu vienpusēji veiktajiem pasākumiem var radīt priekšrocības vai kaitēt konkrētu uzņēmēju konkurences stāvoklim, šim priekšrocībām neesot balstītām uz ekonomiska rakstura iemesliem.

231 Tādējādi Padomes apgalvojums apstrīdētās regulas ceturtajā apsvērumā, ka ir jāpieņem Kopienų tiesību akti “īpaši, lai novērstu konkurences traucējumus,” šajā sakarā ir nozīmīgs.

232 Šajā spriešanas stadijā, lemjot par juridisko kļūdu sekām, kas ir konstatētas šī sprieduma 196. un 223. punktā, ir jālemj par pārsūdzēto spriedumu spēkā esamību.

233 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, ja Pirmās instances tiesas sprieduma motīvu daļā ir atklāts Kopienų tiesību pārkāpums, bet tā rezolutīvā daļa ir balstīta uz citu tiesisko pamatojumu, apelācijas sūdzība ir jānoraida (2006. gada 21. septembra sprie-

dums lietā C-167/04 P *JCB Service*/Komisija, Krājums, I-8935. lpp., 186. punkts un tajā minētā judikatūra).

²³⁴ Ir jākonstatē, ka Pirmās instances tiesas secinājums pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 135. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 158. punktā par apstrīdētās regulas juridisko pamatu, proti, ka Padomei bija tiesības, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, pieņemt apstrīdēto regulu, pamatojas uz citiem tiesiskajiem motīviem.

²³⁵ Kaut arī, kā jau tas tika nolemts šī sprieduma 196.—204. punktā, EKL 308. panta iekļaušanu juridiskajā pamatā nevar pamatot apstākļi, ka šim aktam ir KĀDP mērķis, tomēr šo normu var izmantot šīs regulas pamatam, jo, kā tas izriet no šī sprieduma 225.—231. punkta, ir pamatoti uzskatīt, ka minētā regula īsteno Kopienas mērķi un ka tā ir saistīta ar kopējā tirgus darbību EKL 308. panta izpratnē. Turklāt EKL 308. panta iekļaušana apstrīdētās regulas juridiskajā pamatā ļāva Eiropas Parlamentam piedalīties lēmuma pieņemšanas procesā attiecībā uz attiecīgajiem pasākumiem, kas īpaši attiecas uz privātpersonām, kaut arī EKL 60. un 301. panta ietvaros šai iestādei nav paredzēta nekāda loma.

²³⁶ Līdz ar to pamati, kas ir izvirzīti pret apstrīdētajiem spriedumiem un kas attiecas uz Pirmās instances tiesas lēmumu atzīt EKL 60., 301. un 308. pantu par likumīgu apstrīdētās regulas juridisko pamatu, ir kopumā jānoraida kā nepamatoti.

Par pamatu — EKL 249. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- ²³⁷ Savā otrajā pamatā *Al Barakaat* pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 188. punktā esot nospriedusi, ka apstrīdētā regula atbilst prasībai pēc vispārējās piemērojamības, kas ir norādīta EKL 249. pantā, jo tā vispārēji un abstrakti attiecas uz visām personām, kuru turējumā var atrasties naudas līdzekļi, kas pieder vienai vai vairākām personām, kuras ir minētas šīs regulas pielikumā.
- ²³⁸ *Al Barakaat* apgalvo, “ka ir nepareizi personu, kuras naudas līdzekļi ir iesaldēti, neuzskatīt par attiecīgā akta adresātu, jo šī lēmuma izpildei, saprātīgi domājot, ir jābalstās uz juridisku pasākumu, kas ir vērsti pret personu, kurai pieder resursi”.
- ²³⁹ Turklāt esot pretrunīgi apgalvot, no vienas puses, pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 112. punktā, ka runa ir par ierobežojošiem pasākumiem, kas tieši skar individuus vai organizācijas, un, no otras puses, šī paša sprieduma 188. punktā apgalvot, ka šie pasākumi neattiecas uz personām un organizācijām, bet ir izpildes normu veids, kas ir adresēts citām personām.
- ²⁴⁰ Spānijas Karaliste, Apvienotā Karaliste un Padome, kā arī Komisija būtībā piekrīt Pirmās instances tiesas analīzei.

Tiesas vērtējums

- 241 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 184.—188. punktā ir pareizi nospriedusi, ka apstākļi, ka personas un organizācijas, uz kurām attiecas apstrīdētajā regulā paredzētie ierobežotie pasākumi, ir citu starpā norādītas šās regulas I pielikumā, līdz ar ko izskatās, ka tās tiek tieši un individuāli skartas EKL 230. panta ceturtnās daļas izpratnē, nekādā veidā nenozīmē, ka šim aktam nav vispārējās piemērojamības EKL 249. panta otrās daļas izpratnē un ka to nevarētu saukt par regulu.
- 242 Kaut arī ir taisnība, ka apstrīdētajā regulā ir paredzēti ierobežojoši pasākumi pret personām un organizācijām, kuras ir norādītas izsmeļošā sarakstā, kāds ir tās I pielikums, kas turklāt tiek regulāri grozīts, izslēdzot vai iekļaujot vārdus, lai tas atbilstu apkopotajam sarakstam, tomēr ir jākonstatē, ka šīs regulas adresāti ir noteikti vispārēji un abstrakti.
- 243 Apstrīdētā regula tāpat kā Rezolūcija 1390(2002), kuru šī regula īsteno, paredz aizliegumu, kas ir īpaši plaši noformulēts, nodot naudas līdzekļus un saimnieciskos resursus minēto personu vai organizāciju rīcībā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Möllendorf* un *Möllendorf-Niehuus*, 50.—55. punkts).
- 244 Kā to pareizi nosprieda Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 186.—188. punktā, šis aizliegums attiecas uz katru, kura turējumā reāli var atrasties attiecīgi naudas līdzekļi vai saimnieciskie resursi.
- 245 Tādējādi minētais aizliegums ir piemērojams tādos apstākļos kā apstākļi lietā, kuros tika taisīts iepriekš minētais spriedums *Möllendorf* un *Möllendorf-Niehuus*, kurš attiecās uz jautājumu, vai apstrīdētā regula aizliedz īpašuma tiesību uz nekustamu

mantu galīgu nostiprināšanu zemesgrāmatā pēc pirkuma līguma noslēgšanas, ja viens no pircējiem ir fiziska persona, kas ir minēta šīs regulas I pielikumā esošajā sarakstā.

²⁴⁶ Minētā sprieduma 60. punktā Tiesa nosprieda, ka minētais nostiprinājums ir aizliegts saskaņā ar apstrīdētās regulas 2. panta 3. punktu, jo tas nozīmētu saimniecisko resursu nodošanu personai, kura iekļauta šajā sarakstā, kas tai ļautu iegūt naudas līdzekļus, mantu vai pakalpojumus.

²⁴⁷ Ņemot vērā iepriekš minēto, *Al Barakaat* pamats par EKL 249. panta pārkāpumu arī ir jānoraida kā nepamatots.

Par pamatiem — noteiktu pamattiesību pārkāpumu

Par pamatiem, kas attiecas uz pārsūdzēto spriedumu daļu par Kopienu Tiesas pārbaudes robežām attiecībā uz pamattiesībām un apstrīdētās regulas iekšējo tiesiskumu

²⁴⁸ Sava otrā pamata pirmajā daļā Kadi apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā *Kadi*, kurā ir runāts, no vienas puses, par attiecībām starp ANO un šīs organizācijas locekļiem un, no otras puses, par Drošības padomes rezolūciju īstenošanu, esot pieļautas juridiskas kļūdas attiecībā uz piemērojamo starptautisko tiesību principu interpretāciju, kas

esot izraisījis citas juridiskas kļūdas, vērtējot pamatus par noteiktu prasītāja pamattiesību pārkāpumu.

249 Šajā pamatā ietilpst pieci iebildumi.

250 Pirmajā iebildumā Kadi norāda, ka minētā sprieduma 183. un 184. punktā Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, sajaucot jautājumu par pienākumu, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem, pārkāpumu, kas ir nostiprināts Statūtu 103. pantā, ar līdzīgo, bet atšķirīgo jautājumu par Drošības padomes lēmumu saistošo raksturu, kas ir minēts šo statūtu 25. pantā.

251 Otrajā iebildumā Kadi pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā esot pieļāvusi juridisku kļūdu, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 271.—225. punktā uzskatot, ka, tāpat kā līgumsaistības, rezolūcijas, kas ir pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai, automātiski ietilpst ANO locekļu tiesību un kompetences sfērā.

252 Trešajā iebildumā Kadi apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 212.—225. punktā, kā arī 283. un 284. punktā nospriežot, ka tai nav nekādu tiesību, kas tai ļautu pārbaudīt tiesiskumu Drošības padomes rezolūcijām, kas ir pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai.

253 Ceturtajā iebildumā Kadi apgalvo, ka Pirmās instances tiesas argumentos minētā sprieduma 225.—232. punktā par *jus cogens* esot būtiska nesaskanība, jo, ja tai ir jāatsaucas uz principu, ka tiesa nevar pārbaudīt Drošības padomes rezolūcijas un šajā

ziņā pastāv imunitāte no tiesas, tad šis princips būtu jāpiemēro vispārēji, *jus cogens* jautājumiem neesot izņēmumam no šī principa.

254 Piektajā iebildumā Kadi norāda, ka apstākļi, ka Drošības padome neuzskata par lietderīgu izveidot neatkarīgu starptautisku tiesu, kas tiktu pilnvarota lemt — gan tiesiski, gan faktiski — par prasībām, kas celtas sakarā ar individuālajiem lēmumiem, ko pieņēmusi Sankciju komiteja, nenozīmējot ne to, ka dalībvalstīm nav nekādas leģitīmas varas, veicot saprātīgus pasākumus, uzlabot sankciju uzlikšanu pamatojošo apstākļu konstatēšanu un to mērķa personu identificēšanu, ne arī ka tām būtu aizliegts izveidot attiecīgus prasību veidus, ievērojot rīcības brīvību, kas tām pastāv, pildot savus pienākumus.

255 Savā atbildes rakstā, atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosphorus*, Kadi apgalvo, ka Kopienu tiesības pieprasot, lai visi Kopienu likumdošanas pasākumi tiktu pakļauti Tiesas pārbaudei arī attiecībā uz pamattiesību ievērošanu, kaut arī attiecīgā pasākuma pamatā ir tāds starptautisko tiesību akts kā Drošības padomes rezolūcija.

256 Kamēr Apvienoto Nāciju Organizācijas tiesības nepiešķirot pietiekamu aizsardzību personām, kuras apgalvo, ka esot pārkāptas to pamattiesības, vajadzētu pastāvēt kontrolei pār aktiem, ko ir pieņēmusi Kopiena, īstenojot Drošības padomes rezolūcijas. Kadi uzskata, ka pārskatīšanas procedūra Sankciju komitejā, kas ir balstīta uz diplomātisko aizsardzību, nepiešķirot cilvēktiesību aizsardzību, kas ir līdzvērtīga tai, ko nodrošina 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (turpmāk tekstā — “ECTK”), kā to pieprasa Eiropas Cilvēktiesību Tiesa 2005. gada 30. jūnija spriedumā lietā *Hava Yollari Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi (Bosphorus Airways)* pret Īriju, (Krājums 2005-VI, 155.§).

- 257 Kadi norāda, ka šis arguments, kas ir pakārtots argumentiem, kuri ir balstīti uz starptautiskajām tiesībām, ir sniegts gadījumā, ja Tiesa nospriestu, ka pastāv kolīzija starp Drošības padomes rezolūciju pareizu īstenošanu un lietas taisnīgas izskatīšanas principu vai tiesību aizsardzības tiesā principu.
- 258 Turklāt minētais iebildums neesot jauns pamats, bet gan precizējums pamata piedāvājumam, kas ir formulēts apelācijas sūdzībā un saskaņā ar kuru Kopienai, kad tā nolemj likumdošanas ceļā īstenot Drošības padomes rezolūciju, ir pienākums pārbaudīt, vai tā ievēro minimālos kritērijus cilvēktiesību jomā kā nosacījumu tās pieņemamo tiesību aktu tiesiskumam.
- 259 Ar sava trešā pamata pirmo daļu *Al Barakaat* apstrīd Pirmās instances tiesas ievada apsvērumus pārsūdzētajā spriedumā *Yusuf* un *Al Barakaat*, kas attiecas uz attiecībām starp starptautisko tiesību sistēmu, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas un valsts tiesību sistēmu vai Kopienas tiesību sistēmu, kā arī tvērumu tiesiskuma pārbaudei, kas ir jāveic Pirmās instances tiesai.
- 260 Drošības padomes rezolūcija, kas pati par sevi esot saistoša starptautiskajās publikajās tiesībās, var radīt tiesiskas sekas pret personām kādā valstī tikai tad, ja tā ir īstenojama atbilstoši spēkā esošajām tiesību normām.
- 261 Nepastāvot nekāds juridisks pamats, kas ļautu apgalvot, ka pastāvētu īpaša attieksme vai izņēmums attiecībā uz Drošības padomes rezolūciju īstenošanu, saskaņā ar kuru Kopienai regulai, kas veic šādu īstenošanu, nebūtu jāatbilst Kopienas noteikumiem par regulu pieņemšanu.

- 262 Pretēji teiktajam Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Apvienotā Karaliste un Padome pēc būtības apstiprina šo Pirmās instances tiesas analīzi pārsūdzētajos spriedumos un piekrīt tās secinājumam, ka attiecībā uz apstrīdētās regulas iekšējo tiesiskumu šo aktu, kas īsteno Drošības padomes pieņemtās rezolūcijas atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai, nekādā veidā nekontrolē Tiesa, tostarp attiecībā uz pamattiesību ievērošanu un līdz ar to tam ir imunitāte no tiesas.
- 263 Tomēr pretēji Pirmās instances tiesai šie lietas dalībnieki uzskata, ka Kopienu tiesa nevar veikt nekādu Drošības padomes rezolūciju iekšējā tiesiskuma pārbaudi. Tādējādi tie apstrīd Pirmās instances tiesas nospriesto, ka šāda pārbaude ir iespējama attiecībā uz *jus cogens*.
- 264 Pārsūdzētie spriedumi tiktāl, ciktāl tie pieļauj izņēmumu šajā sakarā, tomēr nenorādot tā juridisko pamatu, tostarp, balstoties uz Līguma normām, esot nesaskanīgi, jo argumenti, kas vispārēji izslēdz Kopienu tiesas pārbaudi attiecībā uz Drošības padomes rezolūcijām, pieprasot arī neatzīt kompetenci, lai īstenotu šādu kontroli vienīgi attiecībā uz *jus cogens*.
- 265 Turklāt Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Apvienotā Karaliste, kā arī Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi juridisku kļūdu, nospriežot, ka šajā lietā aplūkotās pamattiesības ietilpst *jus cogens*.
- 266 Norma esot uzskatāma par *jus cogens* tikai tad, ja tai nav pieļaujama nekāda atkāpe. Šajā lietā piesauktajām tiesībām — tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un tiesībām uz īpašumu — esot ierobežojumi un izņēmumi.

- 267 Apvienotā Karaliste šajā sakarā ir iesniegusi pretapelācijas sūdzību, pieprasot atcelt pārsūdzēto spriedumu daļu, kas attiecas uz *jus cogens*, proti — pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 226.—231. punktu, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf* un *Al Barakaat* 277.—281. punktu.
- 268 Francijas Republika un Nīderlandes Karaliste no savas puses piedāvā Tiesai aizstāt motīvus, nospriežot noraidīt Kadi un *Al Barakaat* pamatus par *jus cogens* sakarā ar pilnīgu Kapienu iestāžu kompetences neesamību, lai veiktu Drošības padomes rezolūciju pārbaudi, tostarp attiecībā uz *jus cogens*.
- 269 No savas puses Komisija apgalvo, ka divi gadījumi varot pamatot, ka netiek īstenots pienākums ieviest tādas Drošības padomes rezolūcijas kā šajā lietā aplūkotās, kuru redakcija nepieļauj nekādu interpretāciju no Kapienu iestāžu puses, veicot to ieviešanu, proti — no vienas puses, attiecīgās rezolūcijas ir pretējas *jus cogens* un, no otras puses, šīs rezolūcijas pārkāptu piemērošanas jomu vai ANO principus un tādējādi būtu pieņemtas *ultra vires*.
- 270 Tā kā saskaņā ar ANO Statūtu 24. panta 2. punktu Drošības padomei ir saistoši ANO mērķi un principi, tostarp saskaņā ar šo statūtu 1. panta 3. punktu cilvēktiesību attīstīšana un veicināšana, akts, ko šī institūcija ir pieņēmusi, pārkāpjot cilvēktiesības, ietverot attiecīgo personu pamattiesības, varot tikt uzskatīts par pieņemtu *ultra vires* un līdz ar to tas nebūtu saistošs Kopienai.
- 271 Tomēr Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa esot pareizi nospriedusi, ka Kopienas tiesa principā nevar kontrolēt Drošības padomes rezolūcijas spēkā esamību, ievērojot ANO Statūtu mērķus un principus.

- 272 Gadījumā, ja tomēr tiktu pieļauta šāda kontrole, Komisija norāda, ka Tiesa kā tādas starptautiskas organizācijas tiesa, kas nav ANO, pati var lemt par šo jautājumu tikai tad, ja cilvēktiesību pārkāpums ir smags un acīmredzams, šajā sakarā atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Racke*.
- 273 Tomēr tā tas neesot šajā gadījumā, jo pastāv pārskatīšanas procedūra Sankciju komitejā un ir prezumējams, ka Drošības padome ir sabalansējusi attiecīgās starptautiskās drošības prasības un atbilstošās pamattiesības.
- 274 Attiecībā uz mācību, ko sniedz iepriekš minētais spriedums lietā *Bosphorus*, Komisija apgalvo, ka pretēji iepriekš minētajam spriedumam lietā jautājums par attiecīgās rezolūcijas tiesiskumu un iespējamo spēkā neesamību varētu rasties saistībā ar apstrīdēto regulu, ja Tiesai nāktos nospriest, ka Kopiena nevar īstenot saistošu Drošības padomes rezolūciju, jo šīs institūcijas piemērotie standarti cilvēktiesību jomā, it īpaši attiecībā uz tiesībām tikt uzklautam, nav pietiekami.
- 275 Turklāt Apvienotā Karaliste uzskata, ka Kadi argumenti, ka atbilstoši Kapienu tiesībām Tiesai ir pilnībā jāpārbauda viss tiesiskais regulējums neatkarīgi no tā izcelsmes, ko ir pieņēmušas Kapienu iestādes, lai īstenotu Drošības padomes rezolūcijas, esot uzskatāms par jaunu pamatu, jo tas pirmo reizi ir minēts prasītāja replikas rakstā. Līdz ar to saskaņā ar Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punktu un 118. pantu šis arguments esot noraidāms.
- 276 Pakārtoti minētā dalībvalsts norāda, ka rezolūciju, kas ir pieņemtas atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai, speciālais statuss, kas izriet no šo statūtu 25., 48. un 103. panta kopsakarības un ko atzīst EKL 297. pants, paredz, ka dalībvalsts darbības, lai izpildītu

savus pienākumus miera un starptautiskās drošības saglabāšanā, nav apstrīdamas, pamatojoties uz Kapienu tiesībām. Šādu pienākumu pārkums acīmredzami attiecas uz Kapienu tiesību principiem, kuriem ir konstitucionāls raksturs.

277 Šī valsts apgalvo, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Bosphorus* Tiesa ir atzinusi savas kompetences neesamību, lai novērtētu spēkā esamību regulai, ar kuru tiek īstenota rezolūcija, kuru atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai ir pieņēmusi Drošības padome, bet gan tā tikai interpretēja attiecīgo regulu, lai noteiktu, vai tajā paredzētais pasākums būtu jāpiemēro dalībvalsts iestādēm vienā konkrētā gadījumā. Francijas Republika būtībā piekrīt šādai minētā sprieduma interpretācijai.

Tiesas vērtējums

278 Ievadā ir jānorāda tas iebildums par nepieņemamību, kuru ir minējusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz Kadi replikas rakstā minēto argumentu, ka atbilstoši Kapienu tiesībām Tiesai ir pilnībā jāpārbauda viss tiesiskais regulējums neatkarīgi no tā izcelsmes, ko ir pieņēmušas Kapienu iestādes, tostarp tāds regulējums, kas īsteno Drošības padomes rezolūcijas.

279 Kā to norāda Kadi, tas ir papildu arguments, kas papildina iepriekš apelācijas sūdzībā, kaut vai netieši, minēto pamatu, kuram ir cieša saistība ar šādu pamatu, ka Kopienai, īstenojot Drošības padomes rezolūciju, bija pienākums pārbaudīt, vai tā ievēro minimālos kritērijus cilvēktiesību jomā kā nosacījumu tās pieņemamo tiesību aktu tiesiskumam (šajā sakarā skat. it īpaši 2001. gada 13. novembra spriedumu lietā *C-430/00 P Dürbeck/Komisija, Recueil*, I-8547. lpp., 17. punkts).

- 280 Ir jāizskata iebildumi, ar kuriem prasītāji kritizē Pirmās instances tiesu, ka tā ir pēc būtības nospriedusi, ka no principiem, kas regulē attiecības starp starptautisko tiesību sistēmu, kas izriet no ANO, un Kopienu tiesību sistēmu, izriet, ka Tiesa nevar pārbaudīt apstrīdēto regulu, ja tā īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju, kas nepieļauj šajā sakarā nekādu rīcības brīvību, attiecībā uz to iekšējo tiesiskumu, izņemot tās atbilstības *jus cogens* normām pārbaudi, un tādējādi šim pasākumam ir imunitāte pret tiesu.
- 281 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Kopiena ir tiesību kopiena tajā ziņā, ka ne dalībvalstis, ne arī Kopienas iestādes nevar izvairīties no kontroles pār to rīcības atbilstību konstitucionālajam pamatlikumam, tas ir, EK līgumam, un pār to, lai tajā tiktu noteikta pilnīga prasību un procedūru sistēma, kas vērsta uz to, lai Tiesai piešķirtu pilnvaras veikt likumības kontroli pār iestāžu tiesību aktiem (1986. gada 23. aprīļa spriedums lietā 294/83 *Les Verts/Parlaments, Recueil*, 1339. lpp., 23. punkts).
- 282 Ir jāatgādina arī, ka starptautisks līgums nedrīkst ietekmēt ar līgumiem noteikto kompetenču kārtību un tādējādi arī Kopienu tiesību sistēmas autonomiju, kuras ievērošanu Tiesa nodrošina saskaņā ar ekskluzīvo kompetenci, ko tai paredz EKL 220. pants un ko Tiesa vienmēr ir uzskatījusi par piederīgu pašiem Kopienu pamatiem (šajā sakarā skat. 1991. gada 14. decembra atzinumu 1/91, *Recueil*, I-6079. lpp., 35. un 71. punkts, kā arī 2006. gada 30. maija spriedumu lietā C-459/03 Komisija/Irija, Krājums, I-4635. lpp. un tajā minētā judikatūra).
- 283 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai pamattiesības ir neatņemama vispārīgo tiesību principu — kuru ievērošanu nodrošina Tiesa — sastāvdaļa. Šajā nolūkā Tiesa ievēro dalībvalstīm kopīgās konstitucionālās tradīcijas, kā arī norādes, ko sniedz cilvēktiesību aizsardzības jomā noslēgtie starptautiskie nolīgumi, kuru izstrādē dalībvalstis ir piedalījušās vai kuriem tās ir pievienojušās. Šajā sakarā ECTK ir īpaša nozīme (skat. it īpaši 2007. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-305/05 *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c., Krājums, I-5305. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 284 No Tiesas judikatūras arī izriet, ka atbilstība cilvēktiesībām ir Kopienas tiesību aktu likumības priekšnoteikums (iepriekš minētais atzinums lietā 2/94, 34. punkts) un ka Kopienā nav pieļaujami pasākumi, kas nav saderīgi ar to ievērošanu (2003. gada 12. jūnija spriedums lietā C-112/00 *Schmidberger, Recueil*, I-5659. lpp., 73. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 285 No visiem šiem elementiem izriet, ka pienākumi, kurus uzliek starptautiski līgumi, nevar radīt sekas, kas pārkāpj EK līguma konstitucionālos principus, kuru starpā ir princips, ka visiem Kopienu aktiem ir jāievēro pamattiesības un šī ievērošana ir to tiesiskuma nosacījums, kas ir jāpārbauda Tiesai pilnīgās prasību sistēmas, ko paredz Līgums, ietvaros.
- 286 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka tādā kontekstā kā šajā lietā esošais tiesiskuma kontrole, kas ir jānodrošina Kopienas tiesai, attiecas uz Kopienas aktu, kuram ir jāīsteno starptautisks līgums, nevis uz pašu līgumu.
- 287 Precīzāk, attiecībā uz tādu Kopienu aktu kā apstrīdētā regula, kas īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju Kopienu tiesai tās ekskluzīvās kompetences ietvaros, ko paredz EKL 220. pants, nav jāpārbauda šādas rezolūcijas, ko pieņēmusi šī starptautiskā institūcija, tiesiskums, arī ne tad, ja šī pārbaude attiecas tikai uz šīs rezolūcijas atbilstību *jus cogens*.
- 288 Turklāt iespējams Kopienu tiesas spriedums, kurā tiktu nospriests, ka Kopienu akts, kas īsteno šādu rezolūciju, ir pretējs augstākai Kopienu tiesību sistēmas normai, nenozīmētu šīs rezolūcijas pārākuma apšaubīšanu starptautiskajās tiesībās.

289 Tādējādi Tiesa jau ir atcēlusi Padomes lēmumu, kas apstiprināja starptautisku līgumu, pēc lēmuma iekšējā tiesiskuma pārbaudes saistībā ar attiecīgo līgumu un konstatējuma, ka ir pārkāpts vispārējais Kopienu tiesību princips, proti — vispārējais nediskriminācijas princips (1998. gada 10. marta spriedums lietā C-122/95 Vācija/Padome, *Recueil*, I-973. lpp.).

290 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai, kā to ir nospriedusi Pirmās instances tiesa, principi, kas regulē attiecības starp starptautisko tiesību sistēmu, kas izriet no ANO, un Kopienu tiesību sistēmu, paredz, ka apstrīdētās regulas iekšējā tiesiskuma kontrole attiecībā uz pamattiesībām principā ir izslēgta, neraugoties uz apstākli, ka šāda pārbaude ir konstitucionāla garantija, kas ir piederīga pašiem Kopienu pamatiem, kā tas izriet no šī sprieduma 281.—284. punktā minētās judikatūras.

291 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka Kopienu kompetence ir jāīsteno, ievērojot starptautiskās tiesības (iepriekš minētie spriedumi lietās *Poulsen* un *Diva Navigation*, 9. punkts, un *Racke*, 45. punkts), turklāt Tiesa ir precizējusi pirmā sprieduma 9. punktā, ka akts, kas ir pieņemts, īstenojot šādu kompetenci, ir interpretējams un tā piemērošanas joma ir nosakāma, ievērojot piemērojamās starptautisko tiesību normas.

292 Papildus Tiesa ir nospriedusi, ka Kopienas kompetence, kas ir paredzēta EKL 177.—181. pantā sadarbības un attīstības jomā, ir jāīsteno, ievērojot saistības, kas uzņemtas Apvienoto Nāciju Organizācijas un citu starptautisku organizāciju ietvaros (2008. gada 20. maija spriedums lietā C-91/05 Komisija/Padome, Krājums, I-3651. lpp., 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

293 Saistību ANO ietvaros ievērošana ir tikpat obligāta miera un starptautiskās drošības saglabāšanā, Kopienai īstenojot atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtas

Drošības padomes rezolūcijas, pieņemot Kopienų aktus, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu.

294 Īstenojot šo pēdējo minēto kompetenci, Kopienai ir jāpievērš īpaša uzmanība apstāklim, ka saskaņā ar ANO Statūtu 24. pantu Drošības padomes rezolūciju pieņemšana atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai ir galvenais šīs starptautiskās institūcijas pienākums, lai pasaules mērogā nodrošinātu mieru un drošību, kas minētās VII nodaļas ietvaros iekļauj tiesības noteikt miera un starptautiskās drošības apdraudējumu, kā arī veikt vajadzīgos pasākumus, lai to saglabātu vai atjaunotu.

295 Pēc tam ir jākonstatē, ka EKL 60. un 301. pantā paredzētā kompetence ir īstenojama tikai pēc kopējas nostājas vai kopīgas rīcības pieņemšanas atbilstoši ES līguma normām par KĀDP, kas paredz Kopienas rīcību.

296 Kaut arī sakarā ar šāda akta pieņemšanu Kopienai ir pienākums EK līguma ietvaros veikt pasākumus, kurus paredz šis akts, šis pienākums paredz, ka, līdzko runa ir par atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju, Kopienai ir jāņem vērā attiecīgās rezolūcijas redakcija un mērķis, kā arī attiecīgās saistības, kas izriet no ANO Statūtiem un kas ir saistītas ar šādu īstenošanu.

297 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka, lai interpretētu apstrīdēto regulu, ir jāņem vērā arī Rezolūcijas 1390(2002) teksts un mērķis, ko atbilstoši šīs regulas preambulas ceturtajam apsvērumam šī regula paredz īstenot (iepriekš minētais spriedums lietā *Möllandorf un Möllandorf-Niehuus*, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 298 Tomēr ir jānorāda, ka ANO Statūti neliek izvēlēties kādu noteiktu modeli, lai īstenotu atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtas Drošības padomes rezolūcijas, bet šādi īstenošanai ir jānotiek saskaņā ar noteikumiem, kas šajā sakarā ir piemērojami katras ANO dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā. ANO Statūti faktiski atstāj ANO locekļiem brīvu izvēli starp dažādiem iespējamiem modeļiem, kā pārņemt to iekšējā tiesību sistēmā šādas rezolūcijas.
- 299 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka principi, kas regulē starptautisko tiesību sistēmu, kas izriet no ANO, neparedz, ka apstrīdētās regulas iekšējā tiesiskuma kontrole attiecībā uz pamattiesībām ir izslēgta sakarā ar apstākli, ka šis akts īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju.
- 300 Turklāt tāda Kopienu akta kā apstrīdētā regula imunitātei pret tiesu kā principam par pienākumu, kas izriet no ANO Statūtiem, tostarp atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju īstenošanas, pārākumu starptautisko tiesību jomā nav atrodams nekāds pamatojums EK līgumā.
- 301 Protams, ir taisnība, ka Tiesa jau ir pieļāvusi, ka EK līguma 234. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 307. pants), ja tā piemērošanas nosacījumi būtu ievēroti, varētu pieļaut atkāpes pat no pamattiesībām, piemēram EK līguma 113. panta par kopējo tirdzniecības politiku (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Centro-Com*, 56.—61. punkts).
- 302 Ir arī taisnība, ka EKL 297. pants netieši pieļauj šķēršļus kopējā tirgus darbībai, ko radītu dalībvalsts pasākumi, lai īstenotu starptautiskas saistības, ko tā ir uzņēmusies, lai saglabātu starptautisko mieru un drošību.

- 303 Tomēr šīs normas nedrīkst saprast kā tādas, kas pieļauj atkāpes no brīvības, demokrātijas, kā arī cilvēktiesību un pamatbrīvību respektēšanas principa, kas ir nostiprināts LES 6. panta 1. punktā kā Eiropas Savienības pamats.
- 304 EKL 307. pants nekādā veidā neļauj apstrīdēt principus, kas ir daļa no pašiem Kopienu tiesību sistēmas pamatiem, kuru starpā ir pamattiesību aizsardzība, kurā ietilpst Kopienu aktu tiesiskuma pārbaude, ko veic Kopienas tiesa, nosakot to atbilstību šīm pamattiesībām.
- 305 Apstrīdētās regulas imunitāte pret tiesu attiecībā uz tās atbilstības pamattiesībām pārbaudi, kas pamatojas uz apgalvoto absolūto Drošības padomes rezolūciju, ko ievieš šis akts, pārkumu, nav balstāma arī uz vietu, ko Kopienu tiesību sistēmas normu hierarhijā ieņem saistības, kas izriet no ANO Statūtiem, ja šīs saistības būtu jāklasificē šajā hierarhijā.
- 306 EKL 300. panta 7. punkts paredz, ka nolīgumi, kas noslēgti saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem, uzliek saistības Kopienas iestādēm un dalībvalstīm.
- 307 Līdz ar to saskaņā ar šo normu, ja tā būtu piemērojama ANO Statūtiem, tad tiem būtu augstāks juridiskais spēks par atvasināto Kopienu tiesību aktiem (šajā sakarā skat. 2008. gada 3. jūnija spriedumu lietā *C-308/06 Intertanko u.c.*, Krājums, I-4057. lpp., 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

308 Tomēr šis pārkums Kopienu tiesību jomā neattiecas uz primārajām tiesībām un it īpaši uz vispārējiem principiem, kas ir daļa no pamattiesībām.

309 Šo interpretāciju apstiprina EKL 300. panta 6. punkts, saskaņā ar kuru starptautisks nolīgums nevar stāties spēkā tad, ja Tiesa ir sniegusi negatīvu atzinumu par tā atbilstību EK līgumam, ja vien tas nav ticis grozīts.

310 Tomēr Tiesā, tostarp tiesas sēdē, tika apgalvots, ka tāpat kā Eiropas Cilvēktiesību tiesai, kas vairākos nesen pasludinātos spriedumos ir atzinusi savas kompetences neesamību, lai pārbaudītu noteiktu aktu, kas īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtas Drošības padomes rezolūcijas, atbilstību, arī Kopienu tiesām vajadzētu atturēties no apstrīdētās regulas tiesiskuma pārbaudes attiecībā uz pamattiesībām, jo šis akts arī īsteno šādas rezolūcijas.

311 Šajā sakarā ir jākonstatē, kā to ir norādījusi arī pati Eiropas Cilvēktiesību tiesa, ka pastāv būtiska atšķirība starp to aktu veidu, uz kuriem attiecas šie nolēmumi, kuros šī tiesa ir atzinusi savas kompetences neesamību, lai pārbaudītu to atbilstību ECTK, un citu aktu veidiem, attiecībā uz kuriem tās kompetence nav apstrīdama (skat. ECT 2007. gada 2. maija lēmumu lietā *Behrami* un *Behrami* pret Franciju un *Saramati* pret Franciju, Vāciju un Norvēģiju, Spriedumu un lēmumu krājumā vēl nav publicēts, § 151).

312 Kaut arī dažās lietās, kuras Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir izskatījusi, tā ir atzinusi savas kompetences neesamību *ratione personae*, tās attiecās uz darbībām, par kurām tieši ir atbildīga ANO kā universāla organizācija, kas pilda kolektīvās drošības prasības, proti — darbībām, ko veikusi kāda ANO paliginstitūcija, kas ir izveidota atbilstoši

ANO Statūtu VII nodaļai, vai darbībām, kas veiktas, pildot pienākumus, kas Drošības padomei ir likumīgi nodoti, piemērojot šo nodaļu, bet nevis uz darbībām, par kurām ir atbildīgas valstis — atbildētājas minētajā Tiesā, turklāt šīs darbības nenotika šo valstu teritorijā un neizrietēja no šo valstu iestāžu lēmumiem.

313 Turpretī iepriekš minētajā lēmumā lietā *Behrami* un *Behrami* pret Franciju un *Saramati* pret Franciju, Vāciju un Norvēģiju Eiropas Cilvēktiesību tiesa norādīja, ka lietā, kur tika taisīts iepriekš minētais spriedums *Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi (Bosphorus Airways)* pret Īriju par mantas apķilāšanu, ko veica atbildētāja valsts savā teritorijā pēc šīs valsts ministra lēmuma, tā atzina savu kompetenci, tostarp *ratione personae*, attiecībā uz atbildētāju valsti, kaut arī par attiecīgo pasākumu tika lemts, balstoties uz Kopienų regulu, kas bija pieņemta, piemērojot Drošības padomes rezolūciju.

314 Šajā lietā ir jākonstatē, ka apstrīdētā regula nav uzskatāma par aktu, par kuru ir tieši atbildīga ANO, jo tā nav darbība, ko veikusi kāda ANO paliginstitūcija, kas ir izveidota atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai, vai darbība, kas veikta, pildot pienākumus, kas Drošības padomei ir likumīgi nodoti, piemērojot šo nodaļu.

315 Turklāt jebkurā gadījumā jautājums par Tiesas kompetenci spriest par apstrīdētās regulas spēkā esamību ir uzdots pavisam citādākos apstākļos.

316 Ka jau tika atgādināts šī sprieduma 281.—284. punktā, Tiesas katra Kopienų akta spēkā esamības pārbaude, ievērojot pamattiesības, tiesību kopienā ir jāuzskata par

izpausmi konstitucionālai garantijai, kas izriet no EK līguma ka autonomas tiesību sistēmas, kuru nevar pārkāpt starptautisks nolīgums.

317 Jautājums par Tiesas kompetenci rodas Kopienas iekšējā un autonomajā tiesību sistēmā, kurā ietilpst apstrīdētā regula un kurā Tiesai ir kompetence, lai pārbaudītu Kopienu aktu spēkā esamību, ievērojot pamattiesības.

318 Turklāt tikai apgalvots, ka, ievērojot cieņu, kas jāizrāda Kopienu iestādēm pret ANO institūcijām, Tiesai būtu jāatsakās no apstrīdētās regulas tiesiskuma pārbaudes, ievērojot pamattiesības, pat ja tāda pārbaude būtu iespējama, jo ANO sankciju režīma ietvaros, īpaši ņemot vērā pārskatīšanas procedūru, kuru nesēn būtiski uzlaboja vairākas Drošības padomes rezolūcijas, pamattiesības ir pietiekami aizsargātas.

319 Komisija uzskata, ka, tā kā minētajā sankciju režīmā attiecīgajām personām vai organizācijām ir pieņemama iespēja tikt uzklautām, pateicoties administratīvās kontroles mehānismam ANO tiesību sistēmā, Tiesai nevajadzētu iejaukties nekādā veidā.

320 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka, kaut arī pēc vairāku Drošības padomes rezolūciju pieņemšanas tika veikti grozījumi ANO pieņemtajā ierobežojošo pasākumu režīmā gan attiecībā uz iekļaušanu apkopotajā sarakstā, gan svītrošanu (skat. it īpaši 2006. gada 19. decembra rezolūciju 1730(2006) un 2006. gada 22. decembra rezolūciju 1735(2006)) šie grozījumi ir notikuši pēc apstrīdētās regulas pieņemšanas, līdz ar ko principā tie nav ņemami vērā šajā apelācijas tiesvedībā.

321 Jebkurā gadījumā tas, ka šī ANO režīma ietvaros pastāv pārskatīšanas procedūra Sankciju komitejā, pat ņemot vērā tajā nesen pieņemtos grozījumus, nevar radīt vispārēju imunitāti pret tiesu Kopienas iekšējā tiesību sistēmā.

322 Šāda imunitāte, kas būtu būtiska atkāpe no EK līgumā paredzētā pamattiesību tiesas aizsardzības režīma, neliekas pamatota, jo acīmredzami šī pārskatīšanas procedūra nenodrošina tiesas aizsardzības garantijas.

323 Kaut arī katra persona vai organizācija tagad var tieši vērsties Sankciju komitejā, iesniedzot savu lūgumu svītrot to no apkopotā saraksta tā saucamajam “fokusa” punktam, šajā sakarā ir jākonstatē, ka procedūra šajā komitejā būtībā paliek diplomātiska un starpvalstiska, jo attiecīgajām personām vai organizācijām nav reālas iespējas aizstāvēt savas intereses un minētā komiteja pieņem savus lēmumus vienprātīgi, jo katram loceklim ir veto tiesības.

324 Šajā sakarā no Sankciju komitejas norādījumiem, kas pēdējo reizi ir grozīti 2007. gada 12. februārī, izriet, ka prasītājs, kas ir iesniedzis lūgumu veikt svītrojumu, nekādā veidā pats nevar aizstāvēt savas tiesības procedūrā Sankciju komitejā, ne arī sev izvēlēties pārstāvi, jo tikai tā dzīvesvietas vai pilsonības valsts var sniegt apsvērumus par šo lūgumu.

325 Turklāt minētie norādījumi neliek Sankciju komitejai paziņot minētajam prasītājam pierādījumus un iemeslus, kas pamatotu tā iekļaušanu apkopotajā sarakstā, ne arī pat ierobežotā veidā tam sniegt pieeju šiem datiem. Visbeidzot, ja šī komiteja noraida svītrošanas lūgumu, tai nepastāv nekāds pienākums norādīt pamatojumu.

326 No iepriekš minētā izriet, ka Kopienu tiesām atbilstoši tām EK līgumā piešķirtajai kompetencei principā ir pilnībā jāpārbauda visu Kopienu aktu tiesiskums, ievērojot pamattiesības, kas ir neatņemama daļa no Kopienu vispārējiem tiesību principiem, tostarp tiesiskums tādiem Kopienas aktiem, kas tāpat kā apstrīdētā regula īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtas Drošības padomes rezolūcijas.

327 Līdz ar to Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi juridisku kļūdu, pārsūdzētā sprieduma *Kadi* 212.—231. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 263.—282. punktā nospriežot, ka no principiem, kas regulē attiecības starp starptautisko tiesību sistēmu, kas izriet no ANO, un Kopienu tiesību sistēmu, izriet, ka apstrīdētajai regulai, ja tā īsteno atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtu Drošības padomes rezolūciju, kas nepieļauj šajā sakarā nekādu rīcības brīvību, attiecībā uz tās iekšējo tiesiskumu piemīt imunitāte pret tiesu, izņemot tās atbilstības *jus cogens* normām pārbaudi.

328 Tādējādi prasītāju minētie pamati šajā sakarā ir pamatoti un pārsūdzētie spriedumi ir jāatceļ šajā sakarā.

329 No tā izriet, ka vairāk nav jāskata iebildumi, kas vērsti pret pārsūdzēto spriedumu daļu, kura attiecas uz apstrīdētās regulas pārbaudi, ievērojot starptautisko tiesību *jus cogens* normas, un līdz ar to vairs nav jāizskata Apvienotās Karalistes pretapelācijas sūdzība.

330 Turklāt, tā kā pārsūdzēto spriedumu sekojošajā daļā par specifiskām pamattiesībām, uz kurām ir atsaukušies prasītāji, Pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi apstrīdētās regulas tiesiskumu tikai attiecībā uz šīm normām tā vietā, lai veiktu principiāli

pilnīgu pārbaudi, ievērojot pamattiesības, kas ir daļa no vispārējiem Koptienību tiesību principiem, ir jāatceļ arī minēto spriedumu sekojošā daļa.

Par prasībām Pirmās instances tiesā

- 331 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 61. panta pirmās daļas otro teikumu, ja ir atcelts Pirmās instances tiesas nolēmums, tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.
- 332 Šajā lietā Tiesa uzskata, ka prasītāju prasības par apstrīdētās regulas atcelšanu ir izskatāmas un ka par tām ir taisāms galīgais spriedums.
- 333 Pirmkārt, ir jāizskata Kadi un *Al Barakaat* iebildumi, kuros tie atsaucas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, proti — tiesībām tikt uzklautam un tiesībām uz efektīvu pārbaudi tiesā attiecībā uz tādiem naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem, kādi paredzēti apstrīdētajā regulā.
- 334 Šajā sakarā, ievērojot konkrētos apstākļus, kas saistīti ar prasītāju iekļaušanu personu un organizāciju, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, sarakstā, kas atrodas apstrīdētās regulas I pielikumā, ir jānosprīž, ka tiesības uz aizstāvību, proti — tiesības tikt uzklautam un tiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā, acīmredzami nav ievērotas.

335 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru efektīvas tiesiskās aizsardzības princips ir vispārējs Kopienu tiesību princips, kas izriet no visām dalībvalstīm kopējām konstitucionālajām tradīcijām, kam ir veltīti Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.—13. pants un kas ir apstiprināts arī 47. pantā Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kura ir proklamēta 2000. gada 7. decembrī Nicā (OV C 364, 1. lpp.) (skat. 2007. gada 13. marta spriedumu lietā C-432/05 *Unibet*, Krājums, I-2271. lpp., 37. punkts).

336 Turklāt, ievērojot Tiesas judikatūru citās jomās (skat. it īpaši 1987. gada 15. oktobra spriedumu lietā 222/86 *Heylens* u.c., *Recueil*, 4097. lpp., 15. punkts, kā arī 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 462. un 463. punkts), šajā lietā ir jāsecina, ka pārbaudes tiesā efektivitāte, kurai ir jāattiecas uz tāda pamatojuma tiesiskumu, uz kuriem šajā lietā balstīta personas vārda vai organizācijas nosaukuma iekļaušana sarakstā, kas ietverts apstrīdētās regulas I pielikumā un kura dēļ šiem adresātiem ir uzlikti ierobežojoši pasākumi, nozīmē, ka attiecīgajai Kopienas iestādei ir jāpaziņo pamatojums attiecīgajai personai vai iestādei brīdī, kad ir nolemts veikt šādu iekļaušanu, ja tas ir iespējams, vai vismaz pēc iespējas ātrāk pēc šīs iekļaušanas, lai šie adresāti termiņā varētu izmantot savas apstrīdēšanas tiesības.

337 Šī pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir nepieciešama, gan lai ierobežojošo pasākumu adresātiem ļautu pēc iespējas labāk aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemtu, vai ir derīgi vērsties Kopienu tiesā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Heylens* u.c., 15. punkts), gan lai ļautu tiesai pilnībā pārbaudīt attiecīgā Kopienas akta tiesiskumu, kas tai jādara saskaņā ar EK līgumu.

338 Runājot par tiesībām uz aizstāvību, it īpaši tiesībām tikt uzklausītam, attiecībā uz tādiem ierobežojošiem pasākumiem kā tie, ko paredz apstrīdētā regula, Kopienu iestādēm nav pieprasāms, lai tās pirms personas vai organizācijas iekļaušanas minētajā sarakstā paziņotu minēto pamatojumu.

- 339 Kā to norādīja Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma *Yusuf un Al Barakaat* 308. punktā, šāda iepriekšēja paziņošana apdraudētu naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas pasākumus, kuri paredzēti šajā regulā.
- 340 Lai sasniegtu minētās regulas mērķi, šiem pasākumiem jau pēc to dabas ir jāpiemīt pārsteiguma momentam un, kā to Tiesa jau ir norādījusi, tie ir jāpiemēro nekavējoties (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Möllendorf un Möllendorf-Niehuus*, 63. punkts).
- 341 Sakarā ar iemesliem, kas ir arī saistīti ar apstrīdētās regulas mērķi un tajā paredzēto pasākumu efektivitāti, Kopienu iestādēm nav arī pienākuma uz klausīt prasītājus pirms to sākotnējās iekļaušanas šīs regulas I pielikumā esošajā sarakstā.
- 342 Turklāt, runājot par Kopienas aktu, kas īsteno Drošības padomes rezolūciju, kas ir pieņemta cīņās pret terorismu ietvaros, dažu elementu paziņošana ieinteresētajām personām un arī to uzklauššana par šiem elementiem var būt pretrunā primāriem apsvērumiem, kas ir saistīti ar drošību vai Kopienas un tās dalībvalstu starptautisko attiecību vadību.
- 343 Tas tomēr nenozīmē, ka, runājot par efektīvas tiesas aizsardzības principa ievērošanu, tādus ierobežojošos pasākumus, kādus paredz apstrīdētā regula, nekādi nevar pārbaudīt Kopienas tiesa, ja tiek apgalvots, ka akts, kas tos pasludina, ir saistīts ar valsts drošību un terorismu.

344 Tomēr līdzīgā gadījumā Kopienas tiesai tās veiktās tiesas pārbaudes ietvaros ir jālieto paņēmieni, kas ļautu apvienot, no vienas puses, pamatotās rūpes par drošību attiecībā uz minētā akta pieņemšanas laikā ņemto ziņu veidu un avotiem un, no otras puses, vajadzību pietiekami ļaut lietas dalībniekiem izmantot procesuālos noteikumus (šajā sakarā skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1996. gada 15. novembra spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti, Spriedumu un lēmumu krājums, 1996-V, § 131).

345 Šajā lietā vispirms ir jākonstatē, ka ne apstrīdētā regula, ne Kopējā nostāja 2002/402, uz kuru regula atsaucas, neparedz elementu, kas pamato attiecīgo personu iekļaušanu minētās regulas I pielikumā, paziņošanas procedūru un to uzklaušāšanu ne vienlaicīgi ar minēto iekļaušanu, ne arī pēc tās.

346 Pēc tam ir jānorāda, ka nevienu brīdi Padome nav informējusi prasītājus par elementiem, kas izvirzīti pret tiem un kas būtu pamatojuši to vārdu sākotnējo iekļaušanu apstrīdētās regulas I pielikumā un līdz ar to — regulā paredzēto ierobežojošo pasākumu uzlikšanu.

347 Faktiski netiek apstrīdēts, ka šajā sakarā prasītājiem nav tikusi sniegta nekāda informācija ne attiecībā uz Regulu Nr. 467/2001, kuru attiecīgi grozīja Regula Nr. 2062/2001 un Regula Nr. 2199/2001 un kurā pirmo reizi personu un organizāciju, uz kurām attiecas naudas līdzekļu iesaldēšana, sarakstā tika iekļauti to vārdi un nosaukumi, ne attiecībā uz apstrīdēto regulu vai kādā vēlākā stadijā.

348 Tā kā Padome prasītājiem nepaziņoja elementus, kas tika izvirzīti pret tiem, lai pamatotu tiem uzliktos ierobežojošos pasākumus, ne arī piešķīra tiem tiesības iepazīties ar šiem elementiem saprātīgā laika posmā pēc šo pasākumu pasludināšanas, tad prasītāji

nevarēja noderīgā veidā sniegt savu viedokli šajā jautājumā. Līdz ar to prasītāju tiesības uz aizstāvību un it īpaši tiesības tikt uzklausiem, nav ievērotas.

349 Turklāt, tā kā prasītāji netika informēti par elementiem, kas pret tiem tika izvirzīti, un ievērojot šī sprieduma 336. un 337. punktā norādītās attiecības starp tiesībām uz aizstāvību un tiesībām uz efektīvu iespēju celt prasību tiesā, tie nevarēja arī aizstāvēt savas tiesības attiecībā uz minētajiem elementiem Kapienu tiesā apmierinošos apstākļos, līdz ar ko ir jāatzīst arī minēto tiesību uz efektīvu iespēju celt prasību tiesā pārkāpums.

350 Visbeidzot ir jākonstatē, ka šo prasību kontekstā nav novērsts šis pārkāpums. Tā kā Padomes principiālā pozīcija ir tāda, ka Kapienu tiesa nevar pārbaudīt nevienu šāda veida elementu, tad Padome šajā sakarā nav minējusi nevienu elementu.

351 Līdz ar to Tiesa var tikai konstatēt, ka tā nevar pārbaudīt apstrīdētās regulas tiesiskumu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītājiem, līdz ar ko ir jāsecina, ka arī dēļ šī iemesla to pamattiesības uz efektīvu iespēju celt prasību tiesā šajā lietā nav ievērotas.

352 Līdz ar to ir jānolemj, ka apstrīdētā regula, ciktāl tā attiecas uz prasītājiem, ir pieņemta, nesniedzot nekādas garantijas par pret tiem izvirzīto elementu paziņošanu vai to uzklaušīšanu šajā sakarā, līdz ar ko ir jāsecina, ka šī regula ir pieņemta procedūrā, kuras laikā tiesības uz aizstāvību nav ievērotas, kā rezultātā arī princips par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir pārkāpts.

353 No visiem iepriekš norādītajiem apsvērumiem izriet, ka Kadi un *Al Barakaat* norādītie pamati, pamatojot savas prasības atcelt apstrīdēto regulu, kas izriet no to tiesību uz aizstāvību, proti — tiesību tikt uzklausītam, kā arī principa par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, pārkāpuma, ir pamatoti.

354 Turklāt, ir jāpārbauda Kadi norādītais pamats par tiesību uz īpašumu pārkāpumu, ko rada naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, kuri paredzēti apstrīdētajā regulā.

355 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības uz īpašumu ir viens no vispārējiem Kopienu tiesību principiem. Šis princips tomēr nav absolūts, bet ir jāapskata saistībā ar tā funkciju sabiedrībā. Tā rezultātā tiesību uz īpašumu izmantošanai var tikt piemēroti ierobežojumi ar nosacījumu, ka šie ierobežojumi faktiski atbilst Kopienas vispārējo interešu mērķim un attiecībā uz vēlamo mērķi nav uzskatāmi par nesamērīgu un nepieņemamu traucējumu, kas apdraud tādējādi garantēto tiesību pašu būtību (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia* un *ERSA*, 119. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā sakarā skat. arī attiecībā uz ierobežojošiem pasākumiem iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosphorus*, 21. punkts).

356 Lai noteiktu pamattiesību uz īpašumu, kas ir vispārējs Kopienu tiesību princips, piemērojamību, ir jāņem vērā ECTK 1. papildprotokola 1. pants.

357 Tādējādi ir jāpārbauda, vai naudas līdzekļu iesaldēšana, ko paredz apstrīdētā regula, ir jāuzskata par nesamērīgu un nepieņemamu traucējumu, kas apdraud tādu personu kā Kadi, kas ir minētas attiecīgās regulas I pielikumā, pamattiesību uz īpašumu pašu būtību.

358 Šī naudas līdzekļu iesaldēšana ir apķīlājošs pasākums, kura mērķis nav atņemt minētajām personām to īpašumu. Tomēr tas neapstrīdami paredz ierobežot Kadi īpašumtiesību izmantošanu, kas ir ierobežojums, kas ir uzskatāms par ievērojamu, ievērojot naudas līdzekļu iesaldēšanas vispārējo piemērojamību un apstākli, ka tā ir tikusi piemērota kopš 2001. gada 20. oktobra.

359 Līdz ar to rodas jautājums, vai šis ierobežojums Kadi īpašumtiesību izmantošanā var tikt pamatots.

360 Šajā sakarā saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, ir jāpastāv saprātīgam samērīgumam starp izmantotajiem līdzekļiem un sasniedzamajiem mērķiem. Tādējādi ir jāmeklē, vai ir saglabājams līdzsvars starp vispārējo interešu prasībām un attiecīgās personas vai personu interesēm. To darot, likumdevējam ir jāatzīst plaša rīcības brīvība, gan izvēloties īstenošanas veidu, gan lemjot, vai tā sekas pamato vispārējās intereses, lai sasniegtu attiecīgās likumdošanas mērķi (šajā sakarā skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2007. gada 30. augusta spriedumu lietā *J.A. PYE (Oxford) Ltd. un J.A. PYE (Oxford) Land Ltd.* pret Apvienoto Karalisti, Spriedumu un lēmumu krājumā vēl nav publicēts, § 55 un 75).

361 Kā Tiesa jau ir spriedusi attiecībā uz citu ierobežojošu ekonomiska rakstura Kopienas pasākumu režīmu, lai īstenotu atbilstoši ANO Statūtu VII nodaļai pieņemtas Drošības padomes rezolūcijas, tāda Kopienas akta kā apstrīdētā regula mērķu nozīmīgums var pamatot negatīvās sekas, pat ja tās ir ievērojamas, noteiktiem uzņēmējiem, ieskaitot tos, kuri nav atbildīgi par situāciju, kuras rezultātā ir veikti attiecīgie pasākumi, bet kuru tiesības uz īpašumu ir aizskartas (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosphorus*, 22. un 23. punkts).

- 362 Šajā lietā ierobežojošie pasākumi, kas ir paredzēti apstrīdētajā regulā, Kopienas līmenī īsteno ierobežojošus pasākumus, par kuriem lēmusi Drošības padome, pret Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tiklu, *Taliban*, kā arī pret citām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām, kas ir to sabiedrotie.
- 363 Ievērojot tādu vispārējo interešu mērķi, kas ir tik būtisks starptautiskajai sabiedrībai, kā visa veida cīņa saskaņā ar ANO Statūtiem pret starptautiskā miera un drošības apdraudējumu, ko rada terora akti, personu, kuras kā Osama bin Ladena, *Al-Qaida* tīkla un *Taliban* sabiedrotos ir identificējusi Drošības padome vai Sankciju komiteja, naudas līdzekļu, finanšu aktīvu un citu saimniecisko resursu iesaldēšana pati par sevi nav uzskatāma par neatbilstošu vai nesamērīgu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosphorus*, 26. punkts, kā arī iepriekš minēto Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi (Bosphorus Airways)* pret Īriju, § 167).
- 364 Šajā ziņā ir jāņem vērā arī apstākļi, ka apstrīdētā regula redakcijā, kuru grozījusi Regula Nr. 561/2003, kas tika pieņemta pēc Drošības padomes Rezolūcijas 1452(2002) pieņemšanas, citu atkāpju un izņēmumu starpā paredz, ka pēc ieinteresēto personu pieprasījuma, izņemot gadījumu, kad pret to skaidri iebilst Sankciju komiteja, atbildīgās valsts iestādes var pasludināt, ka naudas līdzekļi, kas vajadzīgi pamatizdevumiem, tostarp tiem, kas paredzēti dzīvošanai, īres maksai, medicīniskiem izdevumiem, nodokļiem vai kolektīvajiem pakalpojumiem, nav jāiesaldē (skat. šā sprieduma 36. punktu). Turklāt līdzekļi, kas vajadzīgi jebkādiem citiem “neparedzētiem izdevumiem”, var kopš tā brīža tikt “atbloķēti” ar skaidru Sankciju komitejas atļauju.
- 365 Turklāt ir jānorāda, ka Drošības padomes rezolūcijas, kuras īsteno apstrīdētā regula, paredz periodiskas pārskatīšanas mehānismu attiecībā uz tajās paredzēto pasākumu vispārējo režīmu, kā arī procedūru, kas ļauj ieinteresētajām personām jebkurā laikā iesniegt pārskatīšanai savu lietu Sankciju komitejai ar lūgumu, kas var tikt tieši adresēts minētajai komitejai caur tā saucamo “fokusa” punktu.

- 366 Ir jāsecina, ka apstrīdētajā regulā paredzētie ierobežojošie pasākumi ir īpašumtiesību ierobežojums, kas principā ir pamatojams.
- 367 Papildus ir jāpārbauda, vai, piemērojot šo regulu Kadi, tā īpašumtiesības šīs lietas apstākļos tika ievērotas.
- 368 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka piemērojamām procedūrām ir jāsniedz arī attiecīgajai personai atbilstoša iespēja aizstāvēt savas intereses kompetentajās iestādēs. Lai nodrošinātu šī nosacījuma, kas ir ECTK 1. protokola 1. panta prasība, ievērošanu, ir jāaplūko piemērojamās procedūras kopumā (šajā sakarā skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2002. gada 21. maija spriedumu lietā *Jokela* pret Somiju, Spriedumu un lēmumu krājums 2002-IV, § 45 un tajā minētā judikatūra, kā arī § 55).
- 369 Apstrīdētā regula, ciktāl tā attiecas uz Kadi, tika pieņemta, nesniedzot tai nekādas garantijas, kas tai ļautu aizstāvēt savas intereses kompetentajās iestādēs, pie tam tādā situācijā, kad tās īpašumtiesību ierobežojums ir uzskatāms par būtisku, ņemot vērā tam piemērojamo ierobežojošo pasākumu vispārējo piemērojamību un patieso ilgumu.
- 370 Līdz ar to ir jāsecina, ka šīs lietas apstākļos apstrīdētajā regulā paredzēto ierobežojošo pasākumu uzlikšana Kadi sakarā ar tā iekļaušanu apstrīdētās regulas I pielikumā esošajā sarakstā ir tā īpašumtiesību nepamatots ierobežojums.
- 371 Līdz ar to Kadi norādītais pamats par pamattiesības uz īpašumu pārkāpumu ir pamatots.

372 No visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētā regula tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītājiem, ir jāatceļ.

373 Tomēr, šādā veidā nekavējoties atceļot apstrīdēto regulu, varētu rasties nopietns un neatgriezenisks kaitējums pasākumu, kas ir paredzēti šajā regulā un kas ir jāīsteno Kopienai, efektivitātei, jo līdz tās iespējamai aizstāšanai ar jaunu regulu, Kadi un *Al Barakaat* varētu veikt pasākumus, lai izvairītos no tā, ka tiem vēlreiz varētu tikt piemērota naudas līdzekļu iesaldēšana.

374 Turklāt, kaut arī no šī sprieduma izriet, ka apstrīdētā regula ir jāatceļ attiecībā uz prasītājiem sakarā ar procedūrai, kas ir izmantota, pieņemot šajā regulā paredzētos ierobežojošos pasākumus, piemērojamo principu pārkāpumu, nav izslēdzams, ka pēc būtības šādu pasākumu uzlikšana prasītājiem var izrādīties pamatota.

375 Ņemot vērā šos apstākļus, saskaņā ar EKL 231. pantu šīs regulas sekas ir jāpasludina par saistošām, ciktāl tās I pielikumā ir iekļauti prasītāju vārdi un nosaukumi, uz neilgu laika posmu, kas ir nosakāms tādā veidā, lai ļautu Padomei novērst konstatētos pārkāpumus, bet arī lai pietiekami ņemtu vērā ierobežojošo pasākumu būtisko ietekmi uz prasītāju tiesībām un brīvībām.

376 Šādos apstākļos būtu pareizi piemērot EKL 231. pantu un apstrīdētās regulas sekas pasludināt par saistošām, ciktāl tās attiecas uz prasītājiem, uz laika posmu, kas nepārsniedz trīs mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas dienas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 377 Reglamenta 122. panta pirmā daļa paredz, ka, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Minētā 69. panta 4. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 378 Tā kā Kadi un *Al Barakaat* apelācijas sūdzības ir apmierinātas un apstrīdētā regula ir atcelta tiktāl, ciktāl tā attiecas uz šiem prasītājiem, ir jāpiespriež Padomei un Komisijai papildus saviem tiesāšanās izdevumiem katrai segt pusi no Kadi un *Al Barakaat* tiesāšanās izdevumiem gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā atbilstoši attiecīgajiem prasītāju prasījumiem.
- 379 Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan tiesvedību apelācijas instancē pati.
- 380 Spānijas Karaliste, Francijas Republika, kā arī Nīderlandes Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedumi lietās T-315/01 *Kadi*/Padome un Komisija, kā arī T-306/01 *Yusuf* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija tiek atcelti;

- 2) Padomes 2002. gada 27. maija Regula (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tiklu un *Taliban*, un ar kuru atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecinā uz Afganistānas *Taliban* līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu, tiek atcelta tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Kadi un *Al Barakaat International Foundation*;
- 3) Regulas Nr. 881/2002 sekas tiktāl, ciktāl tās attiecas uz Kadi un *Al Barakaat International Foundation*, paliek saistošas uz laika posmu, kas nepārsniedz trīs mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas dienas;
- 4) Eiropas Savienības Padome un Eiropas Kopienu Komisija papildus saviem tiesāšanās izdevumiem katra sedz pusi no Kadi un *Al Barakaat International Foundation* tiesāšanās izdevumiem gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā;
- 5) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā pati;
- 6) Spānijas Karaliste, Francijas Republika, kā arī Nīderlandes Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]